

DEZVALUIRI EXCEPTIONALE

● Interviu
cu DUMITRU MAZILU

Fragmente din cartea

„REVOLUTIA
FURATA”

pag 8-9

ANUL LXXXI

Nr. 34

21 august —
26 august 1991

BUCUREȘTI

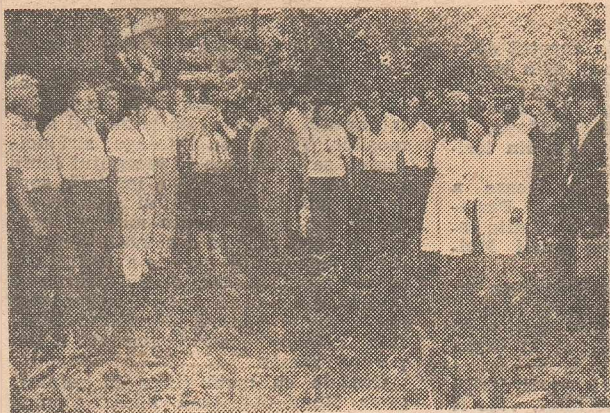
FIA CĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

**Trebuie
să ne apărăm
libertatea**

— pag. 2 —

O VESTE BUNĂ

**pentru suferinzii
de boli
hepato-biliare!**

— pag. 3 —

**MINCARE
CU CALITATI
OCULTE**

pag 6-

Vom pune statuia lui Lenin la loc ?

O ȘTIRE CARE A ZGUDUIT LUMEA

Gorbaciov a căzut!

Severnadze a avut dreptate când a spus că Uniunea Sovietică este în pragul unei dictaturi. Numai că personajul vizat nu era Gorbaciov, ci altcineva, din umbra lui. Primele imagini văzute la televizor ilustrează pregnant stupoarea și indignarea populației din U.R.S.S. care, în afară de lipsurile materiale inimaginabile, se neliniștește în prezent la gândul că oricând poate fi posibilă reînnoirea la un regim de teroare ca pe vremea stalinismului.

Omenirea este șocată. Lovitura de stat din zorii zilei de 19 august 1991 are consecințe greu de calculat în prezent pentru întreaga planetă, cu atât mai mult pentru vecinii Uniunii Sovietice. Ca să nu mai vorbim despre republicile unionale care, nesemnind Tratatul unional, sperau să-și dobândească libertatea. Oare acest om care a marcat profund istoria ultimilor ani a ieșit definitiv de pe scena politică ?

Un mit nu poate fi destituit

Democrația trebuie apărată!

Înlăturarea brutală a lui Mihail Gorbaciov de la conducerea Uniunii Sovietice pare să fie semnalul unei acțiuni concertate de restaurare a totalitarismului comunist, mai întâi în URSS, apoi în întreaga sa zonă de influență. Instaurat cu baioneta la începuturi, cu tancul după cel de-al doilea război mondial, comunismul nu rezistă, iată, luptei democratice pentru deținerea temporară a puterii politice. Sau nu are curajul să intre într-o astfel de luptă. Preferă metodele verificate — în 1917 în Rusia, în 1944-1945 în Europa Răsăriteană, în 1956 în Ungaria, în 1968 în Cehoslovacia ș.a.m.d. Desigur, nu e treaba noastră să ne amestecăm în viața politică a vecinilor. Dar când această viață ne implică (ba chiar ne amenință) direct — trebuie s-o facem răspicat. Și aceasta cu atât mai mult cu cât în teritoriile ocupate de acest vecin trăiesc milioane de români ale căror speranțe sînt brutal spulberate.

După Revoluția din Decembrie, drumul spre democrație ne-a părut aprinde tuturor larg deschis. Un optimism, poate ușor naiv, ne-a făcut să credem că doar fireștile lupte politice dintre partide vor marca evoluția noastră, oricum inevitabilă, spre democrație. Am avut semne că lucrurile nu stau chiar așa. Erorile politice ale Puterii, permanenta spaimă că ea va încerca, într-un fel sau altul, să reinstaureze comunismul au crescut, de fapt, din convingerea generală că forțele care nu se pot desprinde din mentalitatea totalitaristă vor acționa în cele din urmă. Trebuie să recunoaștem, dincolo de erorile sale (într-o anumită măsură, inevitabile). Frontul Salvării Naționale i-a dezamăgit pe cei care sperau că el va fi o umbrelă de salvare a P.C.R. Chiar dacă a mai salvat unele cadre. Cu toate convulsile, ultima perioadă se poate caracteriza printr-un autentic calm politic, printr-un început de firească și necesară colaborare între putere și opoziție. La nivelul societății, au dispărut manifestările de intoleranță absolută, și-a făcut, încet dar sigur, loc dialogul. Aveam și avem temeiuri să sperăm că viața noastră politică se va normaliza, că, supunându-se regulilor jocului politic democratic, toate forțele democratice vor colabora, în cele din urmă, pentru ca România să-și ocupe locul firesc în Europa, pentru ca să trăim, cu toții mai omenește, pentru ca energiile creatoare ale tuturor celor ce trăiesc în România să contribuie la o adevărată renastere națională.

Sigur, în ultimul timp, forțele extremiste, cu deosebire reprezentanții nostațiilor comuniste, profitând de deteriorarea incontestabilă a vieții economice, a nivelului general de trai, au reanunțat. Într-o societate democratică, prezența forțelor politice de stînga este și necesară și benefică. Forțele extremiste, fie ele de dreapta, fie de stînga, nu pot, însă, să participe corect la o viață politică proprie democrației. Ba, mai mult, dată fiind o anumită fragilitate a structurilor democratice inevitabilă începutului, ele pot acapara prin forță puterea politică, prăbușind țara într-un nou și mult mai cumplit totalitarism.

O eventuală reînviere a totalitarismului moscovit reprezintă, pentru forțele antidemocratice de la noi, un multășteptat sprijin și nu trebuie să ne iluzionăm că acest sprijin ar fi numai moral. Iată de ce, în acest ceas de cumpănă pentru istoria lumii, pentru propria noastră istorie, nu putem privi senin evoluțiile din U.R.S.S. și nici nu putem sta cu miinile în sân. La ora țirzie cînd se închide editia „Flacăra”, există semne că forțele vitale ale națiunii au înțeles că există ceva mai presus decît interesele politice înguste. Fie ca principalele partide să colaboreze acum, fie ca statul, președintele, guvernul, armata, biserica, fie ca, laolaltă, românii, maghiarii, germanii, evreii, românii, rutenii și toți ceilalți să știe să apere libertatea noastră atît de scump plătită în Decembrie.

Dincolo de orice erori politice ar fi făcut, dincolo de orice socoteli politice și-ar fi făcut, toate forțele politice trebuie să se unească acum. Este un examen al istoriei a cărui miză este însăși libertatea neamului nostru. Democrația n-am fi avut-o, dacă n-o cîștigăm cu sînge și n-o s-o păstrăm dacă nu vom ști s-o apărăm!

CONSTANTIN DUMITRU

Nu am nici un motiv, ca român, să-l admir fără rezerve pe Mihail Gorbaciov mai ales după multele drumuri pe care le-am făcut în Republica Moldova și după spectacolul grotesc la care am fost martor în timpul Referendumului din Chișinău, cînd armata sovietică s-a năpustit sălbatic asupra presei internaționale și a populației de pe stradă. Am văzut chiar în zilele referendumului din 18 martie a.c. un portret mare, color, al lui Gorbaciov expus în parcul din centrul Chișinăului, în spatele statuii lui Ștefan cel Mare, pe care scria: „De vinzare Gorbaciov, 2 ruble”.

Și, totuși, Gorbaciov încă nu e de vinzare! Oricît am fi, ca români, împotriva a tot ceea ce a făcut Moscova pentru a menține Moldova noastră în cadrul noului Tratat unional, oricît de absurde sînt republicile Găgăuză și Transnistreană pe pămîntul Moldovei, sau tot ce s-a întimplat în republicile baltice, chiar dacă ne-am fi opus din toată ființa noastră semnării tratatului de „amiciție și bună vecinătate” cu Uniunea republicilor lui Gorbaciov, sentimentele noastre nu ne pot obnubi luciditatea de cetățeni ai planetei Pămînt. Iar pe planeta acestei clipe, numele Gorbaciov aparține unei mari personalități istorice, și în egală măsură unor idei de libertate umană și democrație socială care au făcut posibilă inclusiv scoaterea portretului său și expunerea spre vinzare în parcul public din Chișinău de unde a fost extirpată statuia lui Lenin.

Nimeni nu l-a înfruntat din interiorul structurilor sovietice mai activ și mai eficient ca Boris Eltin care ar avea acum toate motivele să jubileze cînd rivalul său e captivul propriei „vacanțe”. Și totuși Boris Eltin s-a urcat primul pe un tanc din centrul Moscovei și s-a solidarizat cu ad-

versarul său politic.

Lui Gorbaciov i se poate lua viața dar nu i se mai poate ocupa locul în istoria lumii acesteia pe care a încercat s-o schimbe după puterile sale spre un viitor pașnic, al drepturilor și libertăților firești ale omului.

ION ZUBAȘCU

Eltin îl sprijină pe Gorbaciov

Președintele Rusiei, Boris Eltin, a chemat la o grevă generală imediată, împotriva înlăturării lui M. Gorbaciov. Împotriva a ceea ce el a numit „o lovitură reacționară, neconstituțională” au manifestat imediat sute de mii de oameni, la mi-

tinguri, în primul rînd la Moscova, și prin greve generale, începînd cu unul dintre cele mai importante orașe — Leningrad.

Extrem de important este faptul că, trecînd în subordinea sa directă, unitățile armatei, ale ministerului de

interne și ale KGB din republică, Eltin a precizat că oricine s-ar supune ordinelor puciștilor se expune prevederile codului penal. În acest fel, unitățile fidele noii conduceri autonome în U.R.S.S. ar fi considerate trădătoare față de Rusia și invers, unitățile fidele lui Eltin (Gorbaciov) ar fi considerate trădătoare față de noii șefi sovietici. Această afirmație intrunește toate condițiile declanșării unui război civil.

Basarabia amenințată

Declarația președintelui Mircea Snegur

Formațiunea anticonstituțională a președintelui comitet de stat pentru starea excepțională în U.R.S.S. încearcă să impună republicilor suverane un dictat de tip pucist. Toate declarațiile și hotărârile acestui pretins comitet nu sînt altceva decît încălcarea drepturilor popoarelor la autodeterminare, blocarea aspirației acestora la independență și suveranitate statală. În numele conducerii republicii, declar că poziția și linia noastră spre independență rămîn neclintite, că în politica internă și externă ne vom conduce după Constituția și legile Moldovei. În caz că se va face uz de forță din afară pentru a preda puterea supremă din republică unei formațiuni nelegitime, chem poporul să păstreze calmul și ordinea publică, să nu colaboreze sub nici o formă cu structurile acesteia. În acestea clipe de grea încercare, este necesară o consolidare a tuturor forțelor constructive pentru a da o ripostă hotărîră puciștilor și a apăra idealurile sfînte ale poporului.

Apelul Frontului Popular din Moldova către românii de pretutindeni

Fraților,

Astăzi la Moscova s-a produs o lovitură de stat. Gorbaciov a fost înlăturat de la putere. Puterea se află în miinile complexului militar-industrial și al organelor sovietice represive.

Forțele reacționare caută să pună cană proceselor democratice.

Facem apel către întreaga națiune română să fie la înălțimea momentului tragic pe care îl traversăm și să protesteze împotriva dictaturii instau-

rate în U.R.S.S.

Să demonstrăm voința noastră de a trăi liberi și independenți prin manifestări publice și declarații de protest.

Să ieșim cu toții în sprijinul actualei conduceri a Republicii Moldova, al tuturor forțelor democratice din teritoriile românești ocupate.

Sperăm că actuala conducere a României, Președintele țării, Parlamentul și Guvernul nu vor admite înlăturarea conducerii Republicii Moldova.

Iar dacă în Republica Moldova va fi înlăturată conducerea aleasă în mod democratic, autoritățile României să-și declare protestul lor oficial în organismele internaționale.

Dacă astăzi Basarabia va fi iarăși lăsată la cheremul imperiului, vom fi blestemați de urmașii noștri.

Națiunea română are o singură alternativă: să se acopere de glorie sau de rușine.

Viitorul este în miinile noastre. Dumnezeu să ne ajute!

Rugăciune pentru frații noștri de peste Prut

În acest timp de cumpănă istorică, speranța românilor din Basarabia și din celelalte teritorii ocupate, de a se smulge din marele imperiu stă iarăși în puterea lui Dumnezeu, tocmai cînd credeam că a rămas doar în puterea oamenilor politici și de spirit ai Basarabiei de azi. Dă-le, Doamne, tăria să creadă pînă la capăt în Dumnezeuul întregului neam românesc!

Multe luni în șir, pe cea mai mare pinză, întinsă între doi arbori în spatele statuii lui Ștefan cel Mare din Chișinău, se putea citi: „CU NOI ESTE ȚARA ȘI DUMNEZEU!” Limba română și Dumnezeu! România, țara-mamă — pe pămînt —, și Dumnezeuul limbii române în ceruri. Este exact mesajul pe care statuia

tăcută și neînvinsă a lui Ștefan cel Mare l-a rostit limpede de-a lungul vremii, țînd trează flacăra credinței în inimile strîvite de uriașul colos al imperiului: sabia din mina lui Ștefan îndreptată în jos arăta pămîntul strămoșilor, ȚARA, cu întreaga, strălucitoare sa istorie de la începutul lumii pînă acum, iar crucea înălțată spre cer îi semnaliza bunului Dumnezeu, ca un far singuratic în mijlocul beznei, că mai pîlpîie o scînteie de credință în neamul care s-a trezit din somn de moarte și-și apără identitatea înviind din nou în istorie, cu moartea pre moarte călcînd și arătînd lumii fața incincibilă, adevărata față a poporului român.

Credem cu toată ființa în reîntregirea României, cînd limba română de dincolo de Nistru pînă dincolo de Tisa va fi iar în cămașa sa de sărbătoare cu toată nepieritoarea sa libertate și frumusețe acasă.

Dă-ne, Doamne, mai presus de toate, credința în noi înșine și în puterea ta ca să intrăm întregi la sufletul și trupul României noastre, în mileniul care vine!

Doamne, binecuvîntează-i pe români și, după atîta suferință, dă-ne bucuria să înviem întregi ca patrie străveche în istorie. Uită trupurile noastre neîtrebnice și ale tuturor morților noștri și, înaintea clipei cînd îngerii tăi vor suna din trâmbițe, fă ca Țara să învie întreagă. Sfirșitul lumii, Doamne, să fie sfirșitul lumii lor, și începutul lumii noastre!

Adună os lingă os, din veac în veac, și fă, Doamne, din toți dreptii neamului nostru care trebuie acum să reînvie o Românie a tuturor românilor. Întreagă! Dă-ne puterea, Doamne, să trăim liberi pe pămîntul nostru, și să murim liberi, dacă trebuie, în pămîntul nostru.

Frați români de peste Prut, Țara e cu voi, Dumnezeu e cu Țara!

ION ZUBAȘCU

LA ÎNCHIDEREA EDITIEI

Sub președinția dlui Ion Iliescu, președintele României, întîlnirea de la Cotroceni, desfășurată cu participarea președinților celor două camere ale Parlamen-

tului, a unor membri ai guvernului și ai Consiliului Suprem de Apărare a Țării, a evidențiat preocuparea oficialităților românești în legătură cu situația din URSS,

îngrijorarea față de agravarea situației, inclusiv pentru frații noștri din Republica Moldova, pentru periclitarea cursului transformărilor democratice. S-a exprimat în-

crederea că toate forțele politice și sociale, toți cetățenii României vor da dovadă de înțelepciune politică și calm, luciditate și vigilență, că vor asigura un climat propriu desfășurării unei vieți normale.

LA ÎNCEPUT A FOST DESCOPERIREA

Sînt mai bine de zece ani de cînd doi medici orădeni au descoperit în marginile unui sat din nordul Transilvaniei o familie de plante cu efecte terapeutice de excepție în tratamentul maladiilor hepato-biliare. Acesta a fost începutul unor investigații ce au durat opt ani de zile și la care și-au dat concursul prestigioase institute de cercetări, specialiști în fitoterapie și boli interne, clinici universitare. Acest uriaș și laborios efort de cercetare s-a concretizat prin brevetarea invenției în opt țări ale lumii și prin obținerea unui preparat farmaceutic în două variante: extract lichid total, folosit de doctorii Aristina și Ludovic Elthes în tratamentele efectuate la Oradea (o vreme la Spitalul județean Oradea și apoi la hotel „Lotus” din Băile Felix) și un preparat sub formă de drajeuri, ce se fabrică în mod curent la Laboratorul „Plantavorel” din Piatra Neamț. Evident, amîndouă produsele sînt omologate și au parcurs toată filiera avizelor de specialitate.

„ELCOHEP” un medicament fără egal în combaterea bolilor hepato-biliare

O cazuistică
impresionantă

Date globale și deosebit de semnificative în legătură cu valoarea curativă a preparatului pot fi găsite în arhiva celor doi inventatori, care, în ultimul deceniu, au avut posibilitatea de a administra extractul lichid la nu mai puțin de 7.000 persoane cu diverse suferințe ale bilei și ficatului. Deosebitul interes manifestat de bolnavi pentru acest medicament natural se explică și prin marea incidență a maladiilor hepato-biliare. În prezent, în lume (deci și în țara noastră) o persoană din cinci suferă de o afecțiune de bilă sau ficat, chiar dacă în numeroase cazuri simptomatologia este vagă, iar boala poate trece neobservată. Este tributul pe care-l plătim civilizației moderne, stresului, poluării, vieții agitate, intemperanței alimentare, alcoolului, tutunului și desigur și altor factori de agresiune, unii cunoscuți, alții anonimi.

Împotriva acestui flagel al secolului, ce amenință sănătatea a milioane de oameni, soții Elthes i instituit un tratament de lungă durată ce și-a dovedit eficacitatea mai ales cînd pacientul și-a însoțit tratamentul medicamentos cu odihna și regimul alimentar prescris. În general, din păcate, imensa majoritate a celor ce au recurs la tratamentul cu „Elcohep”, au făcut-o după o lungă perioadă de chimioterapie, utilizînd medicamentele de sinteză, cortizonocele, imunosupresivele, medicamente, deseori, cu efecte colaterale (ulcer, hipertensiune, afecțiuni suprarrenale, osteoporoză, cataractă, reumatism cortizonic, diabet cortizonic etc). Cu toate acestea, tabloul terapeutic, obținut după tratamente de du-

sint în fapt afecțiuni ale fierei, manifestate blînd sau brutal, uneori necesitînd intervenția chirurgului vindecările dețin 90 la sută din cazuri. Pacienții declară o stare subiectivă bună, analizele de laborator indică revenirea parametrilor la valori normale, iar persoanele în cauză au putut trece la o alimentație nerestricțivă.

Ce declară bolnavii

Ni s-au pus la dispoziție o mie de fișe medicale. Pe ultima pagină, medicii curanți au rezervat un spațiu liber în cuprinsul căruia pacienții sînt invitați să-și spună părerea în legătură cu efectele constatate în urma tratamentului. Declarațiile sînt scrise de mînă și semnate în original. Reproducem cîteva exemple, respectînd stilul și modul de exprimare specifice fiecărui semnatar:

Lili Turcu, Bacău (Hepatită cronică activă): „Pînă a începe tratamentul doctorilor Elthes imi pierdusem orice speranță pentru a mă însănătoși din care cauză boala avansă vertiginos cu tot tratamentul medicamentos și igienico-dietetic. Acum, după un an de tratament cu preparatul Elthes, analizele au ieșit mai bune. Nu am luat în această perioadă alte medicamente, deci e clar că preparatul Elthes a acționat favorabil. Este meritul acestor doctori care s-au dovedit niște titani în arta vindecării bolilor de ficat”.

Petru Crainic, Oradea (hepatită cronică agresivă): „Înainte de tratament eram într-o stare de neliniște din cauză că oboseam chiar la eforturi mici. După orice mîncare mă balonam. Tratamentul l-am început în octombrie 1984. Încet, încet au dispărut balonările, oboseala. Eu declar că mă simt ca un om refăcut, născut din nou”.

Valentina Voicu, com. Hotarele, Giurgiu (ciroză hepatică compensată): „Pentru mine medicamentul Elthes a fost un adevărat miracol! După 3 ani de tratament și regim alimentar și de odihnă, ceaiul m-a ajutat enorm. După numai 3-4 săptămîni de cură, ficatul s-a micșorat foarte mult, iar splina nu s-a mai palpat, au încetat hemoragiile și mi-a dat poftă de mîncare”.

Alexandra Todi, Iași (hepatită cronică agresivă): „Am suportat foarte greu boala, sînt o fire nervoasă, oboseam la cel mai mic efort, mîncarea n-avea gust, gingiile imi sîngerau. Odată cu începerea tratamentului, la Oradea, am început să mă simt mai bine. Între timp, am rămas însărcinată. Mi s-au făcut acte pentru întreruperea sarcinii. Doctorul Elthes mi-a spus că pot să păstrez copilul. Am născut o fetiță de 3,500 kilograme, sănătoasă, puternică. Mi s-a împlinit cea mai mare dorință a vieții mele!”.

Maria Șandor, com. Păgaia, Bihor (ciroză hepatică decompensată): „Vă voi preciza atît de precis pe cît pot eu. Am fost internată la Spitalul din Marghita și acolo am aflat disperată că nu am șanse de supraviețuire. Cerînd ajutor

„Ne-am recîștigat
sănătatea,
puterea de muncă,
ne-am născut
pentru
a doua oară!”

Medicii Aristina și Ludovic Elthes înconjurăți de un grup de pacienți intrați în tratamentul cu „Elcohep” în ultimii ani. Toți aceștia prezintă o biografie medicală asemănătoare. După internări repetate în clinici și spitale, după folosirea medicamentelor de sinteză, dar mai ales după pierderea ultimelor speranțe de vindecare, semnele de însănătoșire au apărut odată cu folosirea tratamentului naturist indicat de cei doi terapeuți orădeni. Fotografia, realizată săptămîna trecută, cuprinde următoarele persoane: **Reghina Avram**, Baia Sprie (ciroză hepatică), **Szamorî Șandor**, Odorheul Secuiesc (hepatită cronică activă), **Filimon Sibian**, Aiud (hepatită cronică activă), **Aurel Flotian**, Săcășeni — Maramureș (ciroză hepatică), **Gheorghe Oatu**, Brașov (ciroză hepatică), **Victor Neagovici**, Brașov (ciroză hepatică), **Ioana Barbor**, Valcani — Timiș (hepatită cronică activă), **Ioan Mamilovici**, Galați (ciroză hepatică), **Kiss Carol**, Petrila (ciroză hepatică), **Rudolf Petrencu**, Petrosani (hepatită cronică activă), **Filip Badea**, Pitești (ciroză hepatică), **Petre Ivan**, Buzău (hepatită cronică agresivă), **Eugenia Ionașcu**, Galați (hepatită cronică evolutivă), **Elena Duduman**, Suceava (ciroză hepatică), **Const. Strunoiu**, Craiova (ciroză hepatică), **Iulian Ienel**, Constanța (hepatită cronică), **Ioan Chira**, Galați (hepatită cronică activă), **Constantin Stămătoiu**, Craiova (ciroză hepatică), **Ioan Guba**, Oradea (hepatită cronică).

La toți aceștia, analizele au revenit la valori normale, simptomatologia a dispărut, organismul s-a reechilibrat metabolic și starea psihică s-a îmbunătățit vizibil.

doctorilor Elthes și urmîndu-le tratamentul am ajuns la o situație destul de bună atît prin constatările mele cît și prin ce spun analizele”.

Gavril Vlaie, Șeica Mare, Sibiu (ciroză hepatică decompensată): „Sînt un om normal, cumpătat, ajut la treburile gospodăriei. Viața și-a reluat cursul normal, iar rețeta de „Fortral” a îngălbenit într-un sertar. Sînt tată a patru băieți, ca patru brazi falnici de care mă bucur datorită leacurilor administrate de doctorii Elthes. Spațiul este prea scurt și cuvintele prea puține pentru a-mi exprima mulțumirile. Suflul meu este ca un cais înflorit, viața mea ca o apă limpede, binefacerile dumneavoastră, dragi medici Elthes, sînt o corabie pe care plutesc împreună cu familia mea!”.

Voica Șandru, Joia Mare, Arad (hepatită cronică agresivă): „Cu toate medicamentele luate acasă și la spital, nu am observat nici o ameliorare a bolii. Acum, la un an de la folosirea trata-

mentului „Elthes” mă aflu foarte bine. Durerile din dreapta ficatului sînt rare și ușoare. Am din nou încredere în viață”.

Ani la rînd, autorii tratamentului au fost nevoiți să facă eforturi supraomenești pentru a răspunde cererilor sosite din întreaga țară. Spațiul de spi-

talizare redus, ca și numărul limitat de locuri de la hotel „Lotus” din Băile Felix au obligat cea mai mare parte a bolnavilor să-și aștepte rîndul timp îndelungat. Or, bolile hepato-biliare nu stau pe loc, ci se agravează odată cu trecerea vremii.

LIVIU TIMBUS ■

O veste bună

Prin înființarea Societății comerciale „ELCOHEP” S.A. și dotarea cabinetelor medicale cu instalații de capacitate sporită în prepararea extractului lichid — cererile de intrare în tratament vor fi onorate într-o perioadă scurtă. Planificările se fac la telefoanele:

991/30031 (între orele 16-21) și 992/61265 (între orele 9-14), sau prin mijlocirea poștei la următoarea adresă: str. Ady Endre nr. 72, Oradea, cod. 3700. Solicitanții vor primi telefonic sau în scris toate lămuririle necesare. Le dorim, din suflet, sănătate!

rată cu „Elcohep”, este edificator și încurajator:

— În ciroze, revenirea completă, prin dispariția simptomatologiei și reechilibrare metabolică, a fost observată în 40 la sută din cazuri. Ameliorări sensibile, la 20-25 la sută.

— În hepatite cronice, vindecările semnificative dețin un procent de 70 la sută. Ameliorările sensibile se cifrează între 10-15 la sută.

— În dischinezii biliare (așa-numitele „dureri de ficat” ce

Cei trei „R” la Eforie

Domnule Redactor Șef,

Pînă în primăvara acestui an în orașul Eforie Sud exista un centru pentru achiziționarea ambalajelor din sticlă; cum a început privatizarea să-și scoată colții, parcă au venit ciuma și holera, că aceste centre au dispărut pretutindeni. Nu se gîndește nimeni, nici parlamentarii, nici prefectii, nici primarii că aceste ambalaje sînt o avuție a țării, sînt un lucru gata făcut, la care nu mai e nevoie să se irosească alți bani. Există, la ora actuală, foarte multe ambalaje de acest soi la populație.

Cam de o lună de zile, la radio și televiziune se face o reclamă de mama focului că o întreprindere care se numește „Remax” a început să facă achiziție la ambalaje cu pricina. Dacă „Remax” ar fi venit cîlare pe melc, tot ajungea și pe meleagurile noastre dobrogene. Vă mulțumesc. (Coadă Șerban, str. Canacuzino nr. 45, Eforie Sud).

Foc la Hanul Prislop

Locuitorii orașului Borșa venim la dumneavoastră cu rugămintea de a publica de urgență în paginile prestigioasei dumneavoastră reviste următoarele:

Dacă poliția acestui oraș nu descoperă în cel mai scurt timp pe cei care au dat foc Hanului Prislop, prin care s-a adus o pagubă de peste 5.000.000 de lei numitului Coman Toader, cel mai rezonabil șef de unitate din zonă, cerem Ministerului de Interne, personal domnului Doru Viorel Ursu, înlăturarea tuturor poliștilor din localitate, începînd de la comandant în jos pînă la secretară și care mînuiește pîinea țării de pomană. (Mihail Vasile, Han/ie Gheorghe, Timiș Ion, Ștefan Nicoară, Bujir Gheorghe).

Firme noi, năravuri vechi

Ioan Lungu, din Brașov, Calea București nr. 52, a făcut în 1987 cere-

Așa s-a călit oțelul!

re pentru instalarea unui post telefonic. La fiecare înnoire a cererii s-a răspuns invariabil: „Nu există posibilități tehnice”. Nu a făcut o tragedie din asta, deși în blocul lui s-au făcut instalări de posturi telefonice chiar celor care tocmai primiseră, ca și el, aceeași tidulă de la D.G.P.T.C. Brașov. Ce-l minie pe dumnealul este fraza-tip de care era convins că am scăpat cu toții: „Prioritate pentru instalarea de post telefonic au persoanele care îndeplinesc funcții de conducere în activitatea de partid, de stat și economică”.

„Aș dori să aflați, domnule director al D.G.P.T.C. (sau ROMPOST TELECOM, tot aia), că atît în noiembrie 1987, cînd am fost primul om din această țară care a avut curajul să scrie pe zidurile Comitetului de partid din Brașov: „Jos comunismul” și „Jos dictatorul”, cit și în perioada Revoluției, cînd am stat sub gloanțe, tot în fața Comitetului de partid, nu am fost alături de partidul pe care și acum, la un an și jumătate de la Revoluție, îl mai invocă în acele răspunsuri pe care le tri-

miteți oamenilor și nici nu voi face parte vreodată dintr-un partid al comuniștilor, fie el P.C.R., F.S.N., sau P.S.M., chiar de-ar fi să nu primesc niciodată aprobarea de instalare a telefonului. Vă este rușine sau teamă, domnule director, să vă treceți numele pe acele hirtii sau nici măcar nu știți că așa este normal, pentru a vă cunoaște lumea?”. (Valeria Dorneanu).

Domnule Redactor șef,

Subsemnata Tudora Beșleagă, din comuna Vișoara, jud. Teleorman, vă aduc la cunoștință următoarele: Am fost membră a fostului CAP Vișoara, de la data înființării, anul 1961, unde am lucrat pînă în anul 1967, cînd m-am îmbolnăvit grav de inimă. Am fost internată la spitalul din Zimnicea 6 luni, pe urmă la București la Spitalul C.I. Parhon, apoi la Institutul pentru recuperare tot din București și la spitalul din Alexandria. Toate actele eliberate pe acest parcurs, de spitalele respective, sînt depuse și se găsesc la dosarul de pensionare care se află la Casa de pensii a CAP, jud. Teleorman.

În anul 1968 am fost scoasă la pensie, primind o pensie de 40 lei pe lună, apoi, 80 de lei pe lună din 1984, precum și drepturile în natură: griu, porumb. Toate aceste drepturi, ca pensionară, le-am primit pînă în anul 1985 cînd mi s-au anulat toate și nu am mai primit și nici nu mai primesc nici un fel de pensie, deși am făcut intervenție și la fostul UNCAP-UJCAP cu scrisoarea recomandată nr. 24 din data de 7.04.1989 și confirmată de primire la data de 14.04.1989. Nici un rezultat.

Fără de cele de mai sus, vă rog domnule Redactor-șef să analizați cele arătate, în speranță că mă veți ajuta să-mi clarific și eu situația în sensul că dacă este posibil ca după circa 20 de ani de zile să mi se tale

dreptul la pensie pe motiv că nu am 10 ani lucrați în CAP. Dar cum era să am 10 ani cînd eu după 7 ani am fost pensionată medical? De la pensonare, și pînă în prezent merg periodic la medic pentru control, urmez tratament, avînd tensiune peste 19.

BEȘLEAGĂ TUDORA

„Acele păcătoase mere”

Vă rog să publicați acest răspuns la articolele dr. Arcadie Percek, apărute în „Panoramic RTV” în 1990—91:

„Noi, popoarele din estul Europei, întocmai ca strămoșii noștri, am tîns întotdeauna (în ciuda barierei temporare a comunismului) spre civilizația umanistă latino-creștină a Occidentului, cea care permite libera circulație a valorilor, atît a valorilor materiale cit, mai ales, a valorilor morale și spirituale.

Dictatura comunistă a fost obscurantism nu fiindcă te mințea, ci fiindcă nu-ți permitea să cunoști căile spre fericire și nefericire, adică marile idealuri și pericole, sau cu alte cuvinte, căile Domnului și ale Diavolului. Marea întrebare e: cum mă pot feri de Diavol (de rău, de suferință etc.) dacă nu cunosc pe unde umblă? Altfel spus: cum pot să nu mușc din mărul răului și al plăcerii păcătoase dacă nu cunosc unde sînt și cum arată aceste păcătoase mere? Dialectic vorbind: degeaba îmi arată îndrumătorul (preotul etc.) căile pe care să merg, dacă nu mi le arată și pe cele de care să mă feresc”. (Prof. FLAVIUS HANDREA, Str. Gheorgheni, nr. 22, Cluj).

Pensia a fost acordată

Publicăm integral răspunsul primit din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale în legătură cu cazul dnei CATIA MARINESCU, str. Schitului, nr. 18, bl. 20, et. 5, ap. 30, sector 3, exprimînd mulțumirile noastre pentru promptitudinea cu care răspunde această instituție la orice problemă adresată de revista FLACĂRA spre rezolvare.

„Răspunzînd scrisorii dv. adresată revistei „Flacăra” înregistrată la Secția scrisori sub nr. 412 din

CURIER JURIDIC

VIOREL BELCIU, București:

a) Brevetul pentru agenții economici din comerț și turism a fost instituit prin Hotărîrea Guvernului nr. 35/1991. La data de 12 februarie a.c., această hotărîre a fost abrogată prin Hotărîrea Guvernului nr. 106/1991.

b) Potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 85/4 februarie 1991, Primăria municipiului București a fost autorizată să stabilească tarife lunare, pe metru pătrat, în lei sau valută, la chirile pentru spațiile comerciale, diferențiate pe zone de atracție comercială.

c) Conform Hotărîrii Guvernului nr. 109/15 februarie 1991, taxa de afișaj în municipiul București este cuprinsă între 25 lei/mp/zi și 100 lei/mp/zi. Diferențierea taxei o face Primăria municipiului București, în funcție de tipul de activitate.

GETA CIORTESCU, Pașcani:

a) Întreruperea activității în construcții s-a făcut în temeiul Hotărîrii Guvernului nr. 1215/1990, potrivit căreia ați primit 75 la sută din salariu. Actualmente, această hotărîre nu mai este în vigoare, fiind abrogată de Hotărîrea Guvernului nr. 101/1991.

b) Indexarea salariilor, stabilită prin Hotărîrea Guvernului nr. 1163/1990, s-a aplicat de la 1 noiembrie 1990 și s-au acordat inițial 750 lei, lunar. Suma aceasta a fost majorată la 2.825 lei (brut), începînd cu trim. al II-lea 1991, potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 219/1991. Conform aceleiași hotărîri, începînd cu trim. al III-lea 1991, se va face indexarea proporțională a salariilor, dacă rezultă o creștere mai mare de 5 la sută a prețurilor.

CORNELIU OLTEANU

9 iulie 1991 și trimisă nouă la 15 iulie 1991; Ministerul Muncii și Protecției Sociale spre competență și legală soluționare prin care solicitați sprijin pentru acordarea pensiei de urmaș pentru doi copii minori, după sustinătorul care la data decesului nu mai avea calitatea de salariat, vă facem cunoscut că cererea dv., după examinarea cazului de către Institutul de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, a fost soluționată favorabil, în sensul acordării dreptului solicitat pentru minorii Marinescu Zenaid și Mihai Carmen.

Vă precizăm că, aprobarea a fost comunicată D.C.M.P.S. a Municipiului București — Oficiul de pensii al sectorului 3, cu nr. 77741/77742/73/M/CCP/17 iunie 1991, pentru emiterea prin Comisia de pensii a sectorului 2, a deciziei corespunzătoare, cu data de 1.06.1991, întîi a lunii următoare concluziilor I.E.M.R.C.M.

Sesizarea a fost restituită revistei „Flacăra” cu o copie de pe răspunsul dat dv.”. (Director general, ec. PAULA APĂTEAN, Director, JANIȚA NAI-DIN).

Domnule redactor șef,

Vă rugăm să faceți cunoscut „celor interesați”,

prin intermediul revistei dumneavoastră, că la magazinul de pe strada Academiei (colț cu strada Doamnei și, culmea ironiei, chiar în coasta Ministerului de Finanțe) se găsește carne de porc din belșug.

Doritorii se pot adresa cu încredere acestui magazin, unde domnește ordinea, curățenia și... bunul plac. De ce? Pentru că, la prețurile pe care le practică, îi dă mina: 500 de lei un kg de carne de porc, nu se specifică categoria și 350 un kg de carne de porc categoria I (criteriile de stabilire a categoriilor ne scapă, dar, oricum, carnea e cu os, și ce os!). Sperăm că vestea să ajungă și la urechile gîrziilor financiare, nu de alta, dar noi am făcut această descoperire a două zi după ce garda financiară descinsese deja în magazinul cu pricina și unde dăduse deja niște amenzi. Despre această acțiune am aflat de la radio.

Dacă se va mai opera o descindere în acest magazin, sugerăm domnilor care o vor face-o să aibă asupra lor și o mască de gaze: pe strada Academiei a început să miroase a carne stricată.

Vă mulțumim,

MAGDA DELEANU
și MIHAI DAN
București

POȘTA REDACȚIEI

R. VENT — București: Dacă chiar faceți parte dintr-o categorie căreia nu-i este permisă exprimarea opiniei politice, dacă, totuși, simțiți nevoia să v-o exprimați, mai ales în paginile unei publicații și dacă este adevărat că preferați pentru aceasta revista „Flacăra” fiindcă „este cu mult echilibră, deschisă, fără prejudecăți”, atunci trebuie să purtați un nume (chiar un pseudonim). Interesante producțiile dv., mai trimiteți.

CONSTANTIN BRINZA — Constanța, str. T. Burada, nr. 60: Faptul că vi s-a tăiat firul telefonic pentru că ați refuzat să fiți cuplat cu un alt abonat este un abuz. Am trimis scrisoarea dv. Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor de unde așteptăm lămuriri.

VICTOR VIRȘA — com. Scrioștea, jud. Teleorman: Problemei pe care ne-ați trimis-o spre rezolvare i s-a dat de această dată, o soluție incompletă. Direcția de muncă și protecție socială a județului Teleorman vă îndrumă spre Primăria orașului Roșiori de Vede pentru obținerea unei locuințe. În ceea ce privește locul de muncă, în momentul în care vă hotărîți să vă stabiliți în comuna natală, urmează să vă prezentați la Centrul teritorial al forței de muncă Roșiori de Vede pentru ca, în funcție de posibilități, să vi se ofere un loc de muncă potrivit pregătirii și capacității fizice pe care le aveți.

ELENA GRECESCU

Vine ea, campania electorală...

STRICT SECRET : CEEA CE NU TREBUIE SĂ ȘTIȚI

EXPLOZIA DE LA PLOPENI

● Secția de „produse speciale” și discreția militară ● ce fel de piese spălau, cu benzină, victimele? ● scinteia a sărit pe deasupra (sau pe dedesubtul) ușii ● 40 la sută din suprafața pielii arsă ● v-ați interesat, domnule senator Juncu, de accident? ● 17 mii de salariați așteaptă sub tensiune ● anul trecut, niște cazuri

de „împușcare”, desore care nu s-a suflat o vorbă ● la secretu’ și păzește-l cu strășnicie! ● cauze: nepăsare și neglijență ● o imprudență simolu de evitat ● patriarhul Teocist în vizită ● o slujbă de sufletul Plopeniului.

Pînă de curînd, Plopeniul, un oraș pitit la 23 de kilometri de Ploiești, era cunoscut doar ca un tirgusor care avea o echipă de fotbal (Metalul) fruntasă în Divizia B și cu șanse de promovare, care se năruiau întotdeauna după ultimele derburi jucate înfocat, pe muchie de cuțit. Și cu un stadion demn de respect. Ceea ce nu se știa (și nici nu trebuia să se știe) era că întreprinderea patronatoare avea un statut mai puțin obișnuit, din cauza unei secții de „produse speciale”. Ce se făcea acolo, era „secret de serviciu” și trebuia ținut „secret”. Ca și alte „secrete” (nu tocmai de serviciu) despre care se va vorbi în cele ce urmează. Secret era și că întreprinderea devenise, din cauza profilului amintitei secții, semimilitarizată și înfostată cu multe cadre ale Securității, care proliferau mereu. Diversi generali, colonel — și alte grade — se perindau prin întreprinderea cu pricina, unii în vizită, alții nu tocmai.

Un accident tragic

Nu am fi aflat nimic despre toate acestea dacă, de curînd, nu ar fi avut loc un tragic accident la întreprinderea Mecanică Plopeni. Produsele fabricate aici, la secția „speciale”, țineau de profilul și dotarea armatei române. Firește, întreprinderea plopenisteană nu fabrica numai produse „speciale”, ci și diverse produse care făceau și obiectul activității altor întreprinderi de același profil. Am poposit aici la două-trei zile după accidentul de tristă faimă. După cum mi-au spus oamenii, accidentul a fost, pentru toți, o surpriză la care nu se aștepta nimeni. Oamenii s-au dovedit, la început, foarte reticenți, ba chiar foarte temători. Scoteau cu clestele o vorbă din gura lor. Nimeni (sau aproape nimeni) nu voia să vorbească despre asta. La Sindicatul Liber nu l-am găsit pe președintele sindicatului, Zevedei Ion. Erau acolo doar d-nii Șerban și Șoacă. Mai tirziu l-am întilnit și pe mecanicul Ionescu,

fostul vicepreședinte al Sindicatului. Am discutat cu mai multe persoane din întreprindere. Din fragmente dispartate de discuții, am reconstituit un film al dramaticii întimplări care a zguduit inerta provincială a locuitorilor Plopeniului.

Scinteia a pornit de la arcul electric

Cum a fost? Două fete, Ene Camelia și Stan Simona, spălau niște „piese”. Încăperea unde lucrau e o hală lungă cu niște băi amplasate lateral. Ea face legătura cu hala principală. Ora și ziua accidentului sînt următoarele: aproximativ ora 8 a.m., luni 5 august a.c. Spălarea „pieselor” se executa cu benzină. Fetele aparțineau de secția 5, secția PRESE, condusă de șeful de secție, d-nul Tudorache. Însă tragedia s-a întimplat nu în atelierul de presare, ci în cel de galvanizare (descriu mai sus). Spălatul „pieselor” este o operație ce se execută de mai mult timp, o operație care e înclisă (se specifică „cu benzină”) în algoritmul procesului tehnologic. Benzina, de fapt, nu este foarte inflamabilă, ci din reziduuri, mai mult o benzină ușoară. Atunci, simultan cu operația de spălare, s-a executat o operație de sudură, în afara halei. Cînd s-a nceput sudarea, uşile halei s-au închis. Fetele spălau la vreo patru metri în afara halei. Deci, distanța aproximativă între arcul electric și locul spălării cu benzină ar fi fost 8 metri. Lucrarea de sudură se executa la o conductă de aburi, care traversează hala spre o secție în care se află „anumite matrițe”. Sudura se executa la circa 3-4 metri înălțime. Probabil fiindcă respectiva conductă era fisurată și „scăpa” aburi, s-a decis să fie remediată prin sudură.

Duhul focului nu iartă

Însă operația de sudură se putea face și în afara programului obișnuit de lucru — și așa s-ar fi evitat întreaga nenorocire. Scinteia de la arcul electric a sărit, pesemne, pe sub ușă ori pe deasupra ei. Benzina a luat foc și, după cîte am înțeles din unele relatări, „piesele” au explodat. „Piese” care, după cum m-a informat cineva, nu ar fi fost niște piese oarecare, ci... proiectile! Una din fete a „ars” cel mai rău. Unul din sudori a udut-o pe față (cu apă?) pe spate. Fata purta și o îmbrăcăminte din

material plastic, care, topindu-se, s-a lipit pe piele. A fost dezlipită de față cu tot cu piele. Altcineva a luat un extincător, care, în loc să fie cu spumă, era cu gaze — care întreprind flacăra! A venit și „Salvarea” întreprinderii, care a ridicat-o pe fată de la locul incendiului. Fata a suferit arsuri grave, în special pe spate. Acum se simte foarte rău și este, încă, într-o stare gravă. Nu se știe (la ora scrierii acestui articol) dacă va supraviețui. A fost transportată, de urgență, la Spitalul Județean din Ploiești, etajul II, în secția „Chirurgie plastică”.

Diagnostic : arsuri de gradul 3-4

Toți trei, cei răniți, au în jur de 30 de ani. Diagnosticul fetei specifică gravitatea accidentului: arsuri de gradul 3-4, suprafață arsă a pielii, 40%. În ajutorul fetei au sărit sudorii și un strungar (despre care nu știm dacă era de la secție). Pe unul dintre acești băieți, care a suferit și el arsuri, îl cheamă Costea Ioan. După cîte am aflat, dat fiind natura mai ușoară a arsurilor, el este acasă, într-un concediu de refacere, după ce a primit îngrijiri la spital. Toți trei care au avut de suferit în urma nefastului eveniment sînt „navetiști”, nu sînt din Plopeni. Sindicatul a încercat să se implice în ajutorul răniților: au încercat să procure o soluție olandeză contra arsurilor (cea mai eficientă, se pare), prin intermediul cartelului ALFA. Deocamdată, au găsit numai Bioxiteracol. Costea Ioan are mîna bandajată și arsuri pe față. Sindicatul le-a aprobat, fiecarei, un ajutor de 2.000 de lei. Ceea ce în condițiile în care o operație estetică, o grefă de piele costă bani grei, pe puțin cîteva zeci de mii de lei, constituie o valoare microscopică. Și mai trist este faptul că fata care se găsește în situația cea mai dramatică este și mama a 2 sau 3 copii. După spusa colegilor, bărbatul ei vine și plînge la spital, lingă patul de suferință.

Mai bine senator decît director...

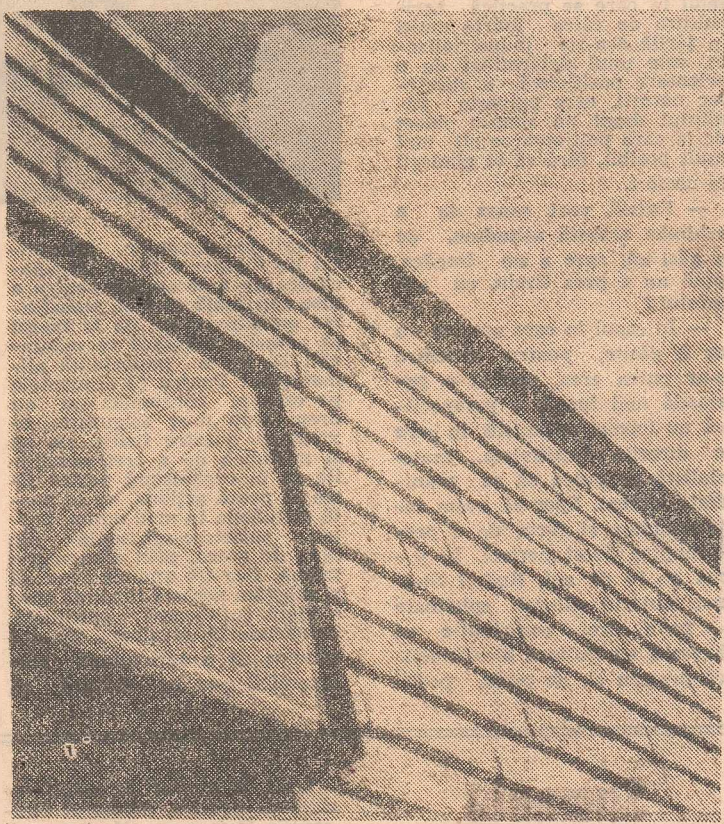
17.000 de suflete (cu aproximație) mîncîcă o pîine datorită întreprinderii Mecanice Plopeni. Încă. Spun încă, fiindcă nu se știe ce va fi mai încolo. Acum un an au mai fost

niște cazuri de „împușcare”, dar despre asta nu se putea vorbi. Presa a încercat să facă unele investigații. Inutil. Aici „secretele” sînt păzite cu strășnicie. Și toate sînt, fie de stat, de serviciu, sau militare. Cazurile de „împușcare”, ar fi de menționat, s-au întimplat la aceeași faimoasă secție de „speciale”. Acum, după incendiu, au venit niște „organe” de la Protecția Muncii, s-au dus la spital, au făcut cercetări. Nici un verdict, deocamdată. I-am întrebat pe muncitori care cred ei, ca „simpli cetățeni”, că e cauza acestei tragedii care ar fi putut lua proporții. Mi-au răspuns sec: „multă delăsare și nepăsare”. „Nepăsare și neglijență”. Lucruri de care ar fi trebuit să se preocupe maestrul (d-nul Lordache, după cîte am înțeles) și șeful de secție, i-au lăsat pe acșta reci. Dar, fapt nu lipsit de importanță, Plopeniul a dat țării un senator (de F.S.N.), d-nul Gelu Juncu. Dinsul fusese, pînă la a pași în rîndul „aleșilor țării”, director general aici, la întreprinderea Mecanică. Oamenii din Plopeni și de la întreprindere l-au votat cu mare, încrezătorii în posibilitatea ca un „senator” de prin partea locului să le rezolve problemele. Ați știut, d-le Juncu, de accidentul care s-a întimplat la uzina pe care ați condus-o înainte de a intra în „divanul boieresc”? Mai mult ca sigur că această fată nenorocită v-a vo-

pentru ca să se treacă direct la „disponibilizarea personalului”. Contactele între sindicat și Consiliul Director au fost permanente, dar s-au soldat cu promisiuni, adică „baliverne multe și fapte puține”, după expresia fostului vicepreședinte al sindicatului. S-a așteptat să mai pice ceva „de sus”. Dar buzunarele s-goale! Se caută tot timpul motive. Au venit, în urmă cu cîva timp, niște generali de la Ministerul Apărării Naționale, au făcut niște promisiuni, dar situația nu s-a îmbunătățit.

Un accident care putea fi evitat ușor

I-am întrebat pe muncitori, după părerea lor, cum putea fi evitat acest accident. Toți au fost de părere că putea fi evitat cu ușurință. Concluzia clară a fost că ar fi trebuit să existe o sală de spălat, un atelier separat. Așa cum s-au construit multe birouri, în aceeași secție, putea să existe și o sală specială pentru spălatul cu benzină, prevăzută cu ventilație, printru evacuarea vaporilor produși, iar acolo să se intre sau să se întreprindă anumite lucrări: numai cu autoizolație. O soțuție mult mai simplă, de moment, ar fi fost ca persoanele ocupate cu spălatul pieselor să se mute, pentru cîteva ore, într-o altă încăpere li-

Strategia calamităților

Tare mi-ar place să mă uit la Radio! Vi se pare că spun prostii? Mie, nu! Mi-ar place să mă uit la Radio, pentru că e mai vesel decît la TV. Și mai reconfortant. Și nu face pe dracu'n patru, să bage groaza-n mine. Uite, nu mai departe decît vinerea trecută, cînd cu cutremurele. A apărut doamna Neagu cu o mîtră de înmormîntare, de mi-au crescut speranțele-n suflet și-am zis, hait, c-a căzut guvernul! De unde! Era vorba chiar de o nenorocire: două cutremure, în două zone diferite ale țării, la vreo 40 de minute distanță unul de altul, cu răniți, case distruse la Timișoara și chiar un mort. Pun mîna pe telefon, să-mi sun mama, slabă de înget. Cînd colo, mă încurajează ea pe mine! Ei, ce atîta scofală, un biet mic cutremur, care nici nu

s-a simțit! Mama mea nu se uitase la televizor, ea urmărise radioul și acolo era vorba nu de două, ci de un singur cutremur și ăla fără nici o importanță. O să mă luați la rost și o să spuneți că foarte bine a făcut Televiziunea că a spus crudul adevăr. O.K. Sînt de acord. Dar ați observat că, dacă te iei după „Actualități”, clipă de clipă, în întreaga lume, nu se întimplă decît nenorociri? Inundații, uragane, erupții de vulcani, refugiați, sinistrați, asasinați — cînte de oameni care, din varii motive mor: de foame, de sete, de epidemii, de împușcături. În sfîrșit, numai tragedii. Bine, dar ele se întimplă, veți riposta. Sigur că se întimplă. Se întimplau și înainte, dar erau ocolite cu mare grijă, pentru a nu supăra o anumită perche-

prezidențială, grozav de fricoasă. Numai că, se mai întimplă și lucruri frumoase pe lumea asta, oameni buni! Noi nu le vedem aproape niciodată, pentru că cele bune sînt azi ocolite cum erau ieri cele rele. Aici e o tactică, pricepeți? Vezi o calamitate, oameni disperati, răniți, ori morți de-a binelea și-ți zici: „Doamne, se poate și mai rău!” Acum, fiți sinceri și recunoașteți: după ce v-a anunțat doamna Neagu vinerea trecută că au avut loc două cutremure, cu morți și răniți, v-a sărăcut tot atât de interesantă următoarea știre, cum că se vinde carnea cu 380 lei kilogramul și oamenii n-au ce să dea de mincare la copii? Nu v-ați spus, în gînd: „Ce mai contează?”

LIANA TATOS

tat „pentru liniștea ei”. Ați fost s-o vedeți, la spital, în ce stare se află? I-ați trimis, cumva, flori sau un pachet de portocale de la bufetul Parlamentului? Știți ce salariu are această fată? Vă spunem noi: în jur de 7.000-8.000 de lei lunar. Din ce să plătească o operație care, probabil, se poate ridica la 30.000-40.000 de lei, dacă nu mai mult? Muncitorii (și Sindicatul) nu știu să se fi interesat vreun senator de soarta accidentatilor. Cel puțin pînă la ora scrierii acestui articol.

Criza își arată colții

Deși d-nul Juncu a ajuns în Senat, oamenii nu-s de părere că asta i-ar fi avantajat cu ceva. Încă se insistă ca muncitorii să plece acasă, în concedii fără plată. Nu e „de muncă”. Nu sînt comenzi, nu se găsește materie primă, se refuză repere comandate. Totuși, după o părere unanimă, Consiliul de Administrație nu și-a epulzat toate formele de organizare,

beră. Nici formația P.S.L. a întreprinderii nu este în afara implicațiilor acestui accident. Există, în cazurile de sudare „cu foc deschis”, niște măsuri speciale și obligatorii care țin de paza contra incendiilor. Dar este, desigur, mai simplu să se spună, cu fatalitate „mioritică”, foarte des întilnită pe la noi: „așa a fost să fie”.

IN LOC DE EPILOG

Afișe lipite cu generozitate informau pe locuitorii Plopeniului că: „În ajunul praznicului Sfîinului Prooroc Ilie, adică vînrul... iulie 1991, la orele 18.30, parohia din Plopeni va fi vizitată de Prea-Fericitul Părinte Teocist, Patriarhul României, care va participa și la serviciul religios de seară, oficiat la capela cimitirului”. O slujbă de sufletul locuitorilor Plopeniului. Se mai vede, cu greu, firul verde al ierbii.

MIHAIL GALĂȚANU

Pământul nu e un simplu instrument pe care să-l storci pînă la distrugere • Secolul XX — secolul ecologiei ? • Va învinge pozitivismul violent ? • Agricultura bio-dinamică — o soluție pentru oamenii bogați ? • Singura șansă pentru viitorul nostru și al urmașilor — agriculturile biologice, ecologice.

DL. FRIEDRICH SATTLER NE PROPUNE:

Mîncare cu calități oculte

— Domnule Sattler, trebuie să pornim de la un adevăr elementar: agricultura bio-dinamică nu a convins, încă, în vest, decât un număr mic de oameni.

— E adevărat. Însă în ultimii doi ani am putut să constat, totuși, o importanță deschidere în acest sens. Convingerea mea este că în răsărit șansele sînt mai mari față de vest, unde orientarea pozitivistă, materialistă duc la lipsă de înțelegere și, în ultimă instanță, la adversitate și agresivitate.

— Mă miră afirmația dv. în condițiile în care vestul consideră în ultimii ani problema ecologică, drept vitală.

— Foarte adevărat. În prezent, în Germania tocmai aceasta este problema principală: cum se pot rezolva ecologice problemele economice. Și totuși, în condițiile de bunăstare, atragerea către agricultura ecologică sau bio-dinamică e mult mai dificilă decât după cel de-al doilea război mondial, cînd, în condițiile de sărăcie, nu numai tineretul, ci întreaga societate era entuziasmată de ideile în slujba cărora unii și-au pus viața. Astăzi, însă, ne punem speranța mai cu seamă în entuziasmul tinerilor studenți. Din păcate, însă, felul în care se practică agricultura de către foarte mulți în țările așa-zis industrializate, este unul determinat de o orientare pozitivistă a științelor naturii, care privește pământul drept un simplu obiect de la care poți stoarce cît mai mult posibil, fără să te gîndești la urmărl.

— Există, real, șansa de a schimba această atitudine, de a găsi răi spre a ne împăca, pînă nu e prea târziu, cu pământul ?

— În cazul în care acestea nu ar fi găsite, pentru omenire a-ar putea crea, pentru o perioadă mai lungă, o perspectivă nu tocmai optimistă, în care o direcție pozitivistă, materialistă ar putea să se manifeste violent. Sper să avem înțelepciunea și forța de a preîntîmpina acest pericol. În urmă cu 70 de ani, Rudolf Steiner, autorul științei spirituale — pe a cărei contribuție se bazează agricultura bio-dinamică precum și, de pildă, peda-

gogia Waldorf, medicina de orientare antroposofică, pedagogia curativă — a fost întrebare care este motivul pentru care oamenii care se dedică antroposofiei nu găsesc suficiență forță și angajament să-și pună talentele la dispoziția societății, omenirii. Întrebarea i-a fost adresată cam cu patru ani înainte de a pune bazele agri-

furnizeze produse alimentare care să permită omului manifestarea acestei forme creatoare.

— Numai că problema care se pune este dificil de rezolvat pentru că ține de nivelul de bogăție al individului care își permite să consume asemenea produse. Agricultura bio-dinamică este, după cîte știu, în a-

găsim aici oameni dispuși să meargă pe această cale.

— Tocmai. Cred că principala condiție e ca acești oameni să nu fie săraci. Pentru că omul de rînd spune, decât să vină să mă învețe să pun bălegar, pe care nu îl am, și care înseamnă timp, așteptare, mai bine să mă ajute să pun trei pumni de îngrășămint, în loc

mă exclusiv produse bio-dinamice folosesc cu 7% mai puțini bani decât familiile care se hrănesc convențional, deși prețurile pentru produsele biologice sînt, adevărat, mai mari.

— Asta este, într-adevăr, un argument de natură să sensibilizeze aici.

— A mai fost observat în cadrul acestui studiu faptul că familiile care s-au orientat 100% spre consumul de produse bio-dinamice își schimbă întru totul obiceiurile, stilul de viață, renunță de la sine la anumite produse care sînt scumpe. De exemplu, consumă tot mai puțin alcool, carne, cealuri negre, cafea. De asemenea, în timp ce cantitatea de produse de care au nevoie ca să se hrănească este mare în prima perioadă, în primele săptămîni, ea scade mult sub nivelul obișnuit, după aceea. Lucrul ăsta îl observăm, de fiecare dată cu uimire la oamenii pe care îi primim în gospodăriile noastre pentru specializare — vreme de cîteva luni, un an, cum au fost deja, și vor mai veni, și din România. În primele săptămîni mîncă enorm, încîntați de gustul deosebit de bun al alimentelor, pentru că, după aceea, deși tentați, spun, tare aș mai lua o bucată, dar mă simt deja sătul, nu mai pot. Asta are a face cu calitatea ascunsă, aș spune chiar ocultă, a acestor produse.

— Afirmația dv. va uimi, desigur, marea masă a cititorilor.

— Ceea ce uimește cu adevărat este faptul că cei care se hrănesc cu produse bio-dinamice ajung în doi-trei ani să-și schimbe mentalitatea, felul de a gîndi, fără să o dorească în mod expres. Și prin asta se demonstrează încă o dată cîtă dreptate avea Steiner susținînd că produsele obținute într-o agricultură curată, precum cea bio-dinamică, influențează nu numai sănătatea trupului nostru, ci și constituția sufletesc-spirituală.

— Vă mărturisesc că aștept cu nerăbdare să consum alimente bio-dinamice.

ROXANA PAICU
MANOLESCU

Fotografie de
SILVIU STAN

Friedrich Sattler se ocupă de agricultura bio-dinamică de peste 55 de ani. Vreme de 40 de ani a condus o gospodărie țărănească de orientare bio-dinamică, împreună cu soția sa, în zona care se numește Siberia Suabiei. De-a lungul celor 40 de ani a lipsit de acolo de foarte puține ori, și atunci pentru foarte puține zile. În urmă cu cinci ani, cînd vîrsta i-a arătat că puterile omului nu merg într-un singur sens, a ajuns la concluzia că e momentul de a-și schimba felul de viață, drept care a predat responsabilitatea acestei gospodării unei familii mai tinere. Viața, însă, spune zîmbind, i-a tras o păcăleală. Revoluțiile din est l-au obligat să-și schimbe planurile. În noiembrie 1989, la Praga, era martorul modificării cursului istoriei. A urmat, apoi, violentă, tragică, revoluția română. Socotește de datorită sa să participe, cu toate cunoștințele și cu toată forța sa, la această bătălie pentru o lume nouă în est, bătălie din care face parte și lupta pentru introducerea agriculturii bio-dinamice.

„Mi-am dedicat viața agriculturii bio-dinamice. Sînt convins că este singura formă de agricultură care poate duce la reînsănătoșirea pământului pe care oamenii l-au otrăvit și îmbolnăvit, singura formă care poate duce la reînvierea economiei întregii planete și poate crea condiții pentru o viață demnă urmașilor noștri”.

Acesta este crezul lui Friedrich Sattler, regăsit în întreaga sa viață și în cartea despre agricultura bio-dinamică, considerată astăzi drept unul dintre studiile de referință ale domeniului.

culturii bio-dinamice. Răspunsul lui Steiner a fost: „Incapacitatea de a se angaja pentru o idee spirituală care să transforme omenirea vine de la faptul că oamenii mîncă de mîncîncă”. De ce e importantă alimentația? Pentru că alimentele pe care le consumăm nu au drept scop doar asigurarea existenței noastre fizice, ele au și misiunea de a crea condițiile ca în organismul nostru fizic să poată acționa, să se poată manifesta în mod optim, partea sufletesc-spirituală din noi; de aceea, prin alimentație putem, într-un anumit sens, să și sabotăm această tendință spre o viață sufletească, spirituală, independentă, creatoare. Eu sînt convins că o agricultură bio-dinamică este în măsură să

cest moment, o agricultură pentru oameni bogați. Iată, la noi, s-a creat o fermă bio-dinamică, la Ludîșor. Un lucru excepțional. Dar ce șanse estimați ca viabile, de extindere a metodei și în alte părți ale țării?

— Problema capitală e care vor fi oamenii ce se vor angaja pe acest drum. Dacă mi-aș putea permite să vin cu soția aici, să învățăm românește, să trăim și să lucrăm împreună și, pe calea limbii, să ne putem apropia de oamenii locului, de miezul ființei lor, cred că aș putea crea un nucleu cu putere de iradiere. Prin asta nu vreau să spun că trebuie să vin neapărat eu, ci că trebuie să găsim un practician care să transmită pe termen lung experiența sa. Esențial e în ce măsură

de unu, ca să înflorească în două săptămîni în loc de două luni. Și nu-i poți acuza pe oamenii ăștia că gîndesc așa. O fac, pentru că sînt săraci. Iar cei care vor cumpăra aceste produse, nu sînt nici ei bogați.

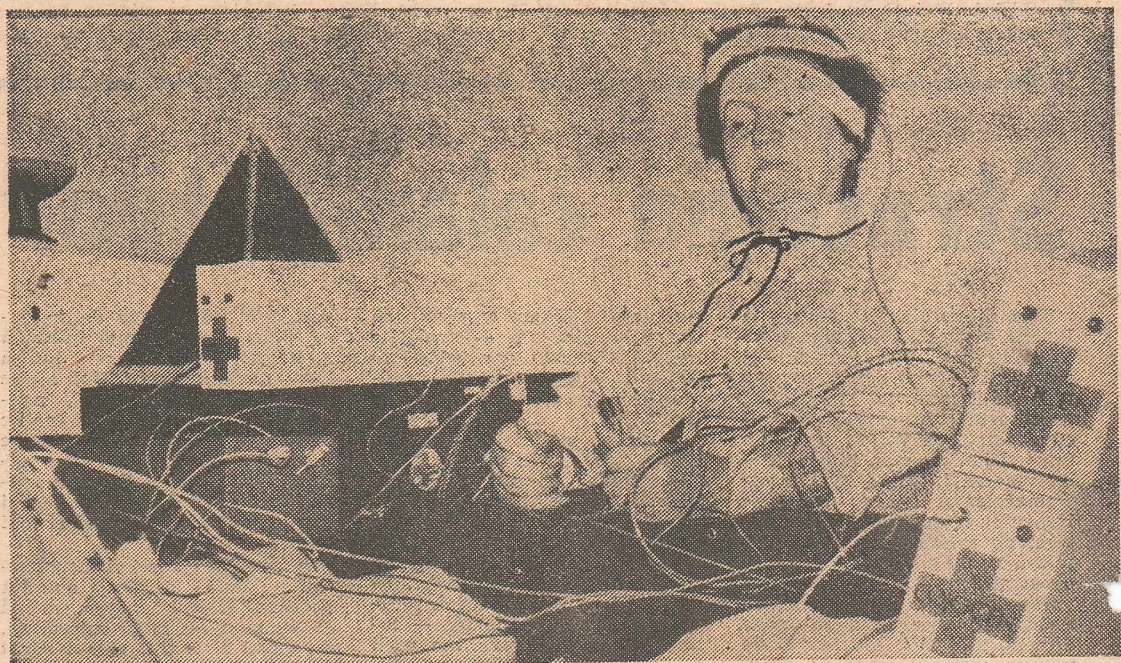
— Vedeți, aparent așa este. Și totuși, experiența de ani de zile a demonstrat că lucrurile stau altfel. Dacă practici o agricultură care se bazează pe procedee chimice ai nevoie de atîtea mașini și investiții, pentru obținerea îngrășămintelor chimice de calitate, înclît eficacitatea economică a agriculturii ecologice nu e cu nimic mai prejos. Dimpotrivă. Există studii care scot în evidență faptul că familiile care consu-

Speranțe
și decepții
la tratamentul
bioenergetic
al inginerului
Constantin
Cojocari

Luni, 12 august, la sediul redacției noastre, inginerul Constantin Cojocari a făcut o nouă demonstrație publică de bio-energoterapie, tratînd de caracteră un număr de 16 bolnavi, la care vechimea bolii nu a depășit o perioadă de un an. Lotul de pacienți a fost împărțit în două grupe, iar fiecare persoană a beneficiat de încălzire cu bioenergie în trei etape succesive, durata unei intervenții fiind de o jumătate de oră.

Cu toate că o parte a celor prezenți au constatat, chiar de la cea de a doua ședință, o îmbunătățire sensibilă a acuității vizuale, apreciem că este prematur să tragem o concluzie edificatoare. Valoarea tratamentului va fi validată prin trecerea timpului, de aceea vom reveni cu amănunte săptămîna viitoare, cînd vom publica și declarațiile celor în cauză.

În legătură cu modul în care a decurs demonstrația, sîntem nevoiți să facem cîteva observații. Desfășurarea terapiei cu captatoare de bioenergie a fost anunțată din vreme, indicîndu-se locul, ziua și ora de tratament. Notăm de asemenea că aproximativ 800 persoane ne-au

asigurat, în scris sau telefonic, intenția expresă de a participa la demonstrația inginerului Cojocari. Cu toate acestea, numărul celor prezenți s-a arătat surprinzător de mic, ceea ce ne

obligă să apreciem că scrisorile noastre nu au ajuns, în timp, la destinatar, iar difuzarea „Flăcării” se dovedește defectuoasă. Sperăm că la o nouă demonstrație vom găsi modalitatea

rapidă, eficientă, în angajarea dialogului cu publicul larg.

LIVIU TIMBUS
Fotografie de
ELENA GHERA

WU-WING S-A MUTAT ÎN ROMÂNIA

„APACA” ȘI GRĂDINIȚA EI DE 5 STELE

Înainte, „oamenii muncii” își dădeau pruncii la creșă și la grădiniță. Nici nu se putea altfel, în condițiile în care orice mamă proletară zămislea la normă. Lumea bună, știm noi care era aia, își lăsa odrasla acasă, cu guvernanta. Acum, a devenit un lux pentru oricine să-și dea copilul la grădiniță, deoarece te costa mai mult decât o guvernanta vorbitoare de limbi străine. Așa se face că, unde până acum trebuia să „împingi” ca să obții un loc într-o grădiniță, în prezent există multe grădinițe complet goale sau funcționând numai cu o grupă. Oare nu mai sînt copii? Ba da, dar sînt, dragii de ei, cu cheia de gît, în fața blocurilor sau lăsați prin vecini, pînă vin părinții de la serviciu. Unii se mai pierd, alții sînt răpiți, vinduți, dar ce contează aceste mărune „fapte diverse” într-un cogeamite stat de drept?

Cit dă și cit ia statul

Viorica Mihalache e muncitoare la „Timpuri Noi”. Cîștigă 7.100 de lei pe lună. Are 3 copii, toți de vîrstă preșcolară, pentru care primește de la fostul ei șot

o pensie alimentară de 1.100 de lei. Deoarece lucrează în 3 schimburi, trebuie să-și dea copiii la o grădiniță cu program săptămînal. A ales grădinița fostei I.C.T.B., nu pentru că ar fi cea mai mare de acest fel din țară, nu pentru că ar fi fost

cîndva de protocol, ci pentru că e cea mai apropiată de locuința ei. La înscriere, i s-a spus că o costă 300 de lei de copil plus cîte 2.800 de lei reprezentînd diferența cheltuielilor de întreținere pe care ar trebui să-i suporte societatea comercială unde lucrează ea. Femeia a început să plîngă: cum o să-i aprobe directorul așa ceva? A-dică îi dă un salariu de 7.100 de lei și, pe deasupra, încă 8.400 de lei pentru copii?

Trebuie să înțelegem că grădinița muncitorească a fostei „Apaca” a devenit de 5 stele, dacă e să te ieși după prețuri: 56 de lei pe zi hrana deci 1.288 de lei, pe lună și 2.800 de lei pe lună diferența cheltuielilor de întreținere, în total peste 4.000 de lei. Iar statul a considerat că Viorică Mihalache îi sînt suficienți 1.100 de lei pentru cei trei copii. Ce ziceți de o așa politică, pe care și răposatul, dacă ar mai trăi, ar înfiera-o?

M.I.S. deplînge copiii sănătoși

De la doamna Rodica Sovar, inspector în Departamentul Învățămîntului Preșcolar din Ministerul Învățămîntului și Științei am aflat că la ora actuală 92 la sută din grădinițe și creșe sînt în subordinea ministerului și doar 8 la sută în subordinea unor agenți economici, care, din păcate, le-au păstrat numai pentru a le da alte destinații, evident „rentabile”, dar fără legătură cu procesul instructiv-educativ. În cazul grădinițelor organizate de inspectoratele școlare, diferența cheltuielilor de hrană se acoperă de la bugetul statului. Conform art. 6 din Hotărîrea nr. 360/20 mai '91 finanțarea creșelor și grădinițelor organizate pe lingă agenți economici se asigură din contribuția părinților sau a susținătorilor legali și, în completare, din sumele alocate de către agenții respectivi în funcție de prevederile legale privind suportarea din profit a cheltuielilor sociale. Dacă agenții economici nu vor sau nu pot să plătească această diferență, din punct de vedere juridic nimeni nu-i poate obliga. El pot deci desființa grădinița, folosindu-i localul pentru alte activități (unii l-au transformat în circumă, alții sînt curtați de universitățile particulare, așa cum s-a întîmplat cu clubul I.C.T.B.). Este un lucru foarte dureros; de acord, nu mai facem „explozia de natalitate”, dar nu trebuie să neglijăm grija față de copil. Dacă pentru handicapați s-a reușit ceva, pentru copiii sănătoși se face tot mai puțin.

Ministerul Justiției apără privatizarea?

De la Serviciul Buget al Ministerului Învățămîntului și Științei aflăm că demersului acestui minister de a prelua de la agenții economici localurile, de învățămînt i se opune. Ministerul Justiției, care a respins în două rînduri un proiect de hotărîre privind preluarea, fără plată, a acelor unități care au aparținut pînă în 1932 Ministerului Învățămîntului și care au fost transferate, prin decret, la unele întreprinderi de stat. „În legătură cu intenția guvernului de a diminua patrimoniul agenților economici cu capital de stat prin preluarea bazei materiale a unităților de învățămînt, față de prevederile art. 5 și 20 din Legea 15/1990, care statornicește că bunurile din patrimoniul regiilor autonome și a societăților comerciale sînt proprietatea acestora, agenții economici avînd potrivit legii, autonomie, considerăm că proiectul nu are temei legal”.

„De altfel — se mai precizează în răspunsul Ministerului de Justiție proiectul este în contradicție și cu prevederile art. 4 din Hotărîrea 740/1990 care prevede că transmiterea fondurilor fixe între unități economice de stat se face numai cu plată”. Se pare că Ministerul de Justiție nu face nici o distincție între o instituție bugetară (Min. Inv.) și o unitate economică cu capital majoritar de stat. Noi facem ore cu copiii în 4 schimburi — declară șefa Serviciului Buget — cu durata unei ore de curs de 40 minute, iar agenții economici fac circumi în școlile noastre. Ca să nu mai vorbim că, mai nou, elevilor grupurilor școlare organizate pe lingă agenți economici li s-a cerut de către aceștia să-și plătească (și retroactiv) școlarizarea”.

Ce spun Ministerul de Finanțe?

Contrar celor susținute de Ministerul Justiției, Ministerul de Finanțe, precizează că preluarea unităților de învățămînt aflate încă în subordinea unor agenți economici se face fără plată. Cit privește argumentul invocat de agenții economici, potrivit căruia și sumele investite în cheltuieli sociale sînt impozabile (cu alte cuvinte nu au nici un avantaj dacă întreprind asemenea activități), acesta nu stă în picioare, deoarece Legea 12 stipulează faptul că cheltuielile cu caracter social-cultural se scad la determinarea impozitului pe profit.

VALERIA DORNEANU

Un ordin ultimativ a fost lansat în facultățile de medicină: „Cadrele didactice care au funcționat în ambele forme de învățămînt (de stat și particular — n.r.) vor depune la Decanat opțiunea pentru una din formele de învățămînt. Această opțiune trebuie să aibă forma unei declarații semnate. Cadrele care nu vor înainta această declarație se află în situație de ilegalitate”. Această somație redactată și difuzată în mijlocul verii nu este decît o nouă etapă a războiului dintre învățămîntul de stat și cel particular. Cei care s-au grăbit să o întocmească au uitat că în urmă cu cîteva luni a apărut legea cumulului care dă voie oricărui om să desfășoare două activități retribuite corespunzător. Primul pe care l-am chestionat a fost dl. ministru Gheorghe Ștefan.

„Profesorii trebuie doar să declare unde au funcția de bază. Deci ei pot să lucreze și într-o parte și în alta. Textul este redactat în spiritul legii cumulului. Tot în acea hirtie scrie că pentru a lucra în alte instituții de învățămînt superior trebuie să primească aprobarea de la senatul universității”.

Întru în posesia comunicatului original, semnat de ministru, și găsesc într-adevăr formula respectivă: „vor opta pentru una dintre aceste forme de învățămînt, arătînd unde doresc să rămînă cu funcția de bază”. O primă concluzie: textul semnat de ministru a fost scurtat și mutilat în așa fel încît s-au omis, pe ici, pe colo, cîteva formulări esențiale. Intenția vădită era să lovească în facultățile particulare și încintați de o astfel de manevră au ignorat drepturile legale ale profesorilor. Se ajunge astfel la situația aberantă ca un profesor să își poată deschide o gogoserie, dar să nu aibă voie să predea cîteva ore pe săptămînă în învățămîntul particular.

Cîteva minute mai tîrziu am stat de vorbă cu subsecretarul de stat Mihai Zamfir, cel care

a redactat ordinul semnat de ministru. Nu m-am mirat că el are un punct de vedere total diferit de cel declarat de dl. ministru. Știam că Ministerul Învățămîntului funcționează într-o anarhie perfect instalată.

Mi-a explicat: profesorii pot cumula două norme lucrînd la instituții de învățămînt diferite, dar facultățile particulare nu sînt instituții de învățămînt

numai bune de pus într-o arhivă a marilor farse ale vremii noastre. Felul în care apar aceste facultăți particulare este absolut stupefiant. De curînd un locotenent colonel din Rîmnicu Sărat, ieșit la pensie, a hotărît să fondeze o universitate de drept, litere și publicistică în orașul de baștină. Zis și făcut. Printre eminentele cadre didactice ale acestei instituții se află

aceia au intrat în panică. Dacă pierd teren nu este neapărat din vina învățămîntului particular, ci și din nepricepere. Am să dau un exemplu. Universitatea de medicină Al. Davilla își desfășoară învățămîntul preclinic și clinic în multe spații care aparțin Ministerului Sănătății. Decenii la rînd ei au avut acces acolo în virtutea unei tradiții și conform unui protocol semnat

Și în acest timp cei din minister dau ordine și circulează fără să aibă un dialog cu cei din conducerea Universității. Motivul arroganței lor: nu s-a votat încă autonomia universitară, deci rectorul și decanii sînt simpli executanți. Așa au procedat și cu această adresă pe care au trimis-o la Facultatea de medicină fără să știe că Senatul Universității a luat o decizie în ceea ce privește activitatea cadrelor universitare în ambele forme de învățămînt, decizie care respectă și legile și drepturile profesorilor. Pentru moment le propunem să aștepte aceste opinii prin intermediul presei.

Dl. prof. univ. dr. Pompiliu Popescu, rectorul Universității din București: „Consiliul Senatului a hotărît ca un cadru universitar să aibă voie să predea la facultățile particulare timpul rămas liber după ce îndeplinește norma. Nu sînt însă de acord ca el să a funcții de conducere la aceste facultăți sau să aducă studenții în incinta Institutului nostru unde și așa avem posibilități materiale reduse”. Dl. prof. univ. dr. Constantin Andreescu, decanul Facultății de stomatologie: „Conform legii salariilor orice om are dreptul la cumul. În momentul în care el își face norma didactică aici, poate avea ore și la facultățile particulare. Este adevărat că unii au întrecut măsura lucrînd la 3 sau 4 facultăți. Cu aceștia nu pot fi de acord pentru că înseamnă că își neglijază studenții”.

Poate că în toamnă, cînd se vor relua cursurile, cei de la minister vor accepta dialogul cu Senatul Universității de Medicină pentru a ajunge la soluții reale și pentru a lua decizii care să nu mai încalce legile.

AURELIA BORIGA

P.S. Zilele acestea o comisie guvernamentală a invalidat facultățile particulare „en gros”. În realitate, lucrurile rămîn ne schimbate.

„Libanizarea” învățămîntului universitar

pentru că nu au fost validate. Cu alte cuvinte facultățile particulare există (așa cred în orice caz cei care plătesc taxe fabuloase pentru copiii lor) dar lipsesc cu desăvîrșire. „Din punctul meu de vedere, a spus dl. Mihai Zamfir, vor exista numai în clipa în care vor fi validate de o comisie. Sînt în lume țări și popoare care nu sînt recunoscute. De pildă, Israelul încă nu e recunoscut de 30 de state, deși el există de atîția ani. Dacă o țară poate să nu existe din punct de vedere juridic, ce să mai spunem de o universitate!”

Nu este o universitate particulară, ci vreo cîteva zeci. Mii de oameni plătesc taxe crezînd că fiii lor vor avea o diplomă de absolvire valabilă; statul primește impozite consistente; fondatorii se îmbogățesc. La final, diplomele pe care tinerii le vor primi s-ar putea să fie

bineînțeles, și lt. colonelul.

Cei care ar trebui să facă puțină ordine se spală pe mîini de răspundere spunînd că nu au fost validate. Întreb însă, cîte dintre ele au fost invalidate?! Nici una. De ce nu se încearcă detectarea imposturii? Cui convin aceste afaceri, pentru că asta sînt pînă la urmă multe din aceste facultăți particulare? O comisie guvernamentală ar trebui să analizeze fiecare caz în parte și să spună „da” sau „nu”. În locul unei atitudinii clare este preferat un război surd. Adresa apărută în facultățile de medicină face parte din acest arsenal. Lupta se dă cu arme dubioase de ambele părți. Cei din conducerea învățămîntului de stat se tem de concurență. Incompetența lor este abil speculată de cei din învățămîntul particular, asta se vede și nu le place. De

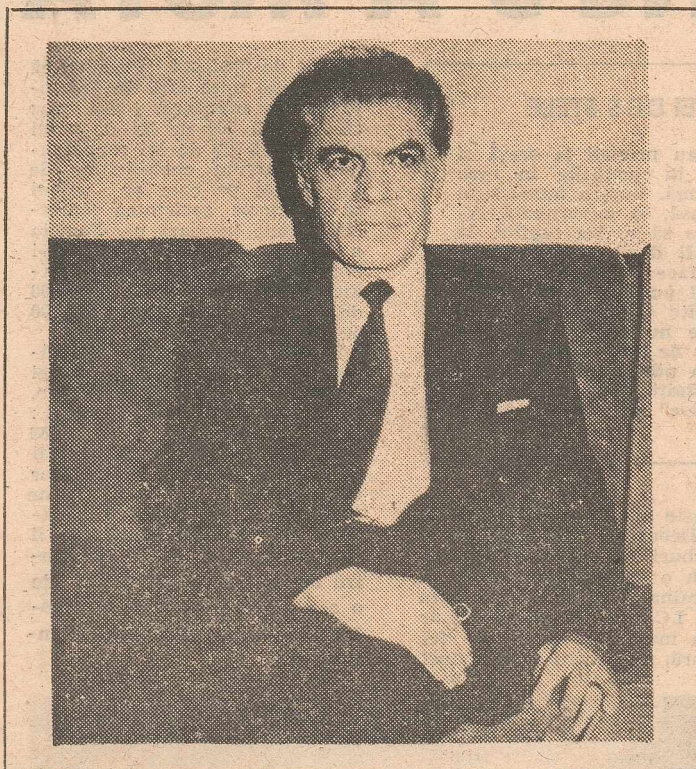
în 1973. Ministerul Învățămîntului a omis să mai reînnoiască acest protocol și acum cei din facultăți descoperă că spațiile au fost închiriate, pe bani, unor universități particulare. Astfel, s-au trezit deja dați afară de la Institutul Babeș, iar în viitorul an se vor închide multe altele. Nici cei din învățămîntul particular nu sînt onști. Multe din facultățile nou apărute sînt o umbră a învățămîntului de stat. În loc să fie preocupați să investească pentru a-și construi baze proprii, sînt interesați să acumuleze capital.

Viitorul se anunță sumbru. Pe de o parte învățămîntul de stat condus cu nepricepere și finanțat cu zgîrcenie va fi tot mai dezorganizat și mai slab. Pe de altă parte învățămîntul particular nu a demonstrat că poate deveni un concurent loial și competitiv.

Dialog în doi timpi
și mai multe mișcări
cu domnul
DUMITRU MAZILU

Timpul 1

„Românii au avut experiența libertății”

— Domnule Dumitru Mazilu, vă rog să recapitulăm: cum ați apărut dumneavoastră în vîltoarea evenimentelor din decembrie '89?

— Apariția mea în procesul desfășurării evenimentelor revoluționare din acea perioadă a fost precedată de o activitate din anii 1983—1985 cînd am semnalat opiniei publice mondiale încălcările grave ale drepturilor omului din țara noastră. Cu acel prilej am subliniat care sînt cauzele acestor încălcări iar datele, argumentele, analizele referitoare la adresa tiraniei au fost aduse la cunoștința românilor prin intermediul posturilor de radio din străinătate. Deci, cetățenii români cunoșteau eforturile și lupta mea din acea perioadă și m-au adus, de fapt, la revoluție, din închisoarea unde mă găseam la 22 decembrie după ce fusesem arestat de către forțele Ministerului de Interne în acea noapte.

— N-ați fost deci surprins.
— Am înțeles că ei cunoșteau ce făcusem mai înainte, nu numai eu, dar și Doina Cornea, de pildă, sau Ana Blandiana, Nicu Stăncescu, Mircea Dinescu și alți luptători; știți bine, erau puțini cei care s-au ridicat în perioada aceea împotriva dictaturii, era foarte periculos. Știau deci despre lupta noastră și ne-au cerut să acționăm împreună și așa am ajuns să mă aflu între ei în momentele desfășurării revoluției.

— Folosiți cuvîntul revoluție. Alții însă nu sînt de acord cu acest termen.

— În decembrie '89 ne-am aflat în fața a două acțiuni, aș spune, relativ paralele. Este vorba despre o minune ce-o reprezintă ridicarea spontană a poporului român, disperat de aspirarea și subjugarea comunistă, este vorba deci despre componenta revoluționară a evenimentelor.

— Iar cea de-a doua acțiune?

— A fost a unui grup de comuniști cu munci de răspundere într-o anumită perioadă care acționau de mai multă vreme, așa cum de altfel ei au și recunoscut, pentru corectarea greșelilor, erorilor, evoluțiilor negative din comunismul românesc. Acest grup de comuniști, după opinia mea, a avut o atitudine curajoasă, mai ales cînd a hotărît să trimită scrisoarea critică la adresa clanului Ceaușescu, în martie '89 sau cînd, de pildă, Silviu Brucan s-a ridicat în apărarea muncitorilor de la Brașov în noiembrie '87. Acești bătrîni comuniști au avut meritul de-a lupta mai mulți ani, dar numai pentru corectarea și îndreptarea socialismului, a comunismului.

— A fost un lucru limpede încă de la început.

— După cum cunoașteți, domnul Ion Iliescu, în prima sa luare de cuvînt, a atras atenția că vor trebui eliminate erorile din sistemul socialist și promovat un socialism cu fața umană. Dînsul exprima viziunea acelui grup de comuniști. Acest grup nu era pregătit în decembrie 1989 pentru acțiune; a profitat însă de minia poporului și a preluat puterea.

— Ce a însemnat întîlnirea celor două acțiuni?

— A creat o stare conflictuală între voința poporului de schimbare a sistemului, de eliminare a lui total și voința grupului de comuniști care doreau numai să corecteze sistemul. Conflictul s-a adîncit pe parcursul lunilor care au urmat și a căpătat nuanțe explozive în ianuarie, februarie, martie, culminînd cu evenimentele din iunie 1990.

— Nu vi se pare interesant un fapt: România a fost prima țară în care a fost introdus comunismul, adus de o putere

străină, și tot României i-a revenit sarcina să dărîme această orînduire?

— Ați sesizat foarte bine și ați pus o problemă care vizează esența evoluțiilor politice românești după al doilea război mondial. După cum știți, orice act săvîrșit cu violență naște violență. În 1944, contrar voinței poporului român, a fost impus comunismul în România. Am spus la 22 Decembrie 1989 în Piața Palatului, devenită astăzi Piața Revoluției, că țara noastră n-a fost, nu este și nu va fi comunistă, că în România comunismul a fost introdus cu ajutorul tancurilor străine iar poporul nostru s-a aflat sub o cîrmă totalitară 45 de ani. E adevărat că a fost menținut multă vreme, însă aproape exclusiv prin teroare.

— Pînă cînd...

— Pînă cînd lucrurile au evoluat deosebit de grav, în anii '80, poporul gîndind tot mai mult momentul schimbării sistemului, iar cînd limita a fost atinsă și în unele privințe depășită, în decembrie '89 a avut loc actul revoluționar. Prin singele martirilor a fost scuturat un sistem pe care acest popor nu l-a dorit niciodată. Niciodată o formulă de putere impusă prin forță nu poate să reziste. Mai de vreme sau mai tîrziu populația țării respective scutură acel regim și își recapătă libertatea și democrația.

— Pentru prima dată în istoria omenirii o orînduire e înlăturată nu pentru a face loc alteia noi; e vorba, de astă dată, de o revenire în trecut.

— În 1944 și în anii care au urmat — am în vedere alegerile tructate din 1946, actul violent prin care a fost înlăturat monarhul la 30 decembrie 1947, toate aceste acțiuni s-au săvîrșit de fapt pentru a suspenda cursul istoriei românești, România avea un curs în timpul războiului și după război și dacă n-ar fi intervenit aceste acte violente fața României și nivelul de dezvoltare al poporului ar fi fost cu totul altele în acest moment.

— Sînteți sigur?

— În revoluția din decembrie oamenii au declarat, pe străzile Timișoarei, ale Capitalei, ale altor localități din țară că trebuie să ne recucerim libertatea, să ne recucerim democrația, deci ei știau că o aveam înainte de impunerea unui sistem totalitar comunist.

— E vorba de o experiență pe care poporul român n-o uitase.

— Aserțiunile pe care le întîlnim uneori, cum că românii n-au avut experiența democratică, n-au avut experiența libertății sînt adesea cu caracter denigrator, urmăresc deformarea realităților românești, a adevărurilor din România. Știți bine că, de pildă, începînd din 1923 România a avut una din cele mai democratice constituiții din lumea civilizată. Principiile, structurile și criteriile democratice puse la baza societății românești au îngăduit nu numai un climat democratic dar și o activitate intrată în sistemul clasic al democrațiilor, al țărilor civilizate. O revenire în istorie se poate face, în 1989—1990 plecînd de la tradițiile și cuceririle democratice ale trecutului, dar adaptîndu-se la exigențele democratice ale prezentului. Cu alte cuvinte, noi am realizat o revenire care impune reasezarea noastră pe noi trepte ale dezvoltării istorice, pentru că între timp ideea democratică s-a dezvoltat în lume, s-a îmbogățit și deci sîntem în situația că în prezent să ne reîntoarcem la tradiție și să aducem încărcătura valorică a prezentului pentru a merge mai departe.

— Domnule Mazilu, cum se face că de la

popularitatea de care vă bucurați în primele zile de după evenimentele din decembrie '89, cota dv. a scăzut brusc; de altfel, nu sînteți singurul în această situație.

— Dacă urmăriți cu atenție peisajul politic românesc, veți constata că mulți dintre cei care luptaseră împotriva regimului totalitar s-au retras din noua echipă instalată la putere. Mă refer la Ana Blandiana, la Doina Cornea, la Mircea Dinescu, care luptaseră pe față ca dizidenți. Despre ce este vorba?

— Într-adevăr, despre ce este vorba?

— Eu m-am bucurat de încrederea oamenilor în primul rînd pentru că luptasem public împotriva tiraniei. Îmi asumasem toate riscurile, personal și pentru familia mea. Noua putere însă ne-a îndepărtat pas cu pas. De data asta, metoda folosită de putere se deosebea de cea pe care o folosea sistemul totalitar comunist clasic.

— Prin ce anume?

— Faptele pe care torționarii noștri din timpul dictaturii le făceau în dosare au fost aduse la suprafață și ceea ce n-a reușit dictatura să facă o face noua putere printr-o presă care o slujește. Campaniile împotriva noastră sînt foarte puternice, poate, mi-aș îngădui să spun, fără precedent.

— Ce vi se reproșează?

— Mi se reproșează elemente din activitatea mea, faptul că eu cel care mă ridic din 1983—1985 împotriva sistemului totalitar, am avut o cooperare cu vechiul sistem. Mi se anulează dreptul sau mai bine-zis se încearcă să mi se anuleze dreptul de a avea o atitudine diferită într-un moment în care am ajuns la o concluzie diferită. Se caută să se demonstreze că lupta noastră n-a avut semnificație, n-a avut importanță pentru că s-a fîm determinați să nu mai criticăm noua putere și să nu ne mai opunem ei. Aceste campanii — îndreptate împotriva dizidenților și oponenților vechiului regim au avut, după opinia mea, o eficiență cum rareori au avut campaniile îndreptate împotriva altor oameni.

— De ce?

— În primul rînd, datorită virulenței cu care s-au lansat calomniile, denigrarea, valorile de ură împotriva celor care au luptat pentru dezvăluirea practicilor și metodelor totalitare.

— N-a fost de la început așa.

— Atîta vreme cît dizidenții despre care vorbim s-au aflat alături de putere, de regulă ei erau lăudați. În clipa în care au îndrăznit să ridice glasul împotriva puterii, situația s-a schimbat. Vă dau un singur exemplu: după ce a luat poziție publică în legătură cu evenimentele din iunie 1990, Mircea Dinescu a devenit ținta unei campanii sistematice de denigrare. Sîntem în fața unei orientări concertate pentru a lovi și zdrobi chiar fizic pe oponenții actualei puteri.

— În '47 regele a trebuit să abdice fiind șantajat că în caz de nesupunere 1 000 de studenți aflați în închisoare ar fi fost executați. De fapt, acea jertfă refuzată atunci a fost doar o aminare. În '89, deci peste 42 de ani, aveau să moară, pentru a prăbuși totalitarismul în România, aproximativ 1 000 de oameni.

— Știți bine că un act săvîrșit sub amenințare, deci prin mijloace de șantaj, cum este cazul actului la care ne referim, este din punct de vedere juridic nul și neavenit.

GEORGE ARION
Fotografie de
GIG MOTOIANU

DUMITRU MAZILU

II. ELIMINAREA REVOLUȚIONARII

După ce PRELUASERĂ și o structuraseră potrivit lor proprii, umplînd VID prin fuga dictatorului, noii făcînd tot ce le-a stat în p se descotorosească de tînc luționari...

„DU-TE în Piața Palatului NIȘTEȘTE-I! Vezi de ce nu plece?”

— Mi-a spus Ion Iliescu în relor 16.00 în aceeași zi de brie.

...Chiar și după Comunicat de Silviu Brucan — prin care tatarii erau calificați „provo care derutase mulți oameni din Capitală” continua.

Contestarea noilor lideri era tul de puternică și după ce P man își acusesse grupul de care l-au lăudat la televizor, cu privire la opțiunea lor „p răspîndise cu iuteala caracter mentelor revoluționare. Oamen voiau lideri care nu se de de comunism.

Focarul cel mai viu al ace testatili era Piața Revoluției i Piața Palatului...

...Înainte de a-mi cere să m tinerii grupați în jurul con tului din fostul Comitet Cen Iliescu încercase îndepărtarea ajutorul armatei. Tinerii s N-au acceptat eliminarea lor MILITARI”. Cu toate că un danți au încercat să-i îndepăr asemenea metode, s-au văzut să renunțe, știînd că aveau i revoluționari autentici, oame într-adevăr făcuseră Revoluți nă...

Această acțiune inițiată d a accentuat neîncrederea tînc dintre ei spuneau cu voce t ce gîndeau toți: „Am f lați! Sîntem deja încomoz ranjăm! Alții calificau și m evenimentele: „Am fost o m nevră! O componentă a unu riu! Și-au făcut planul și acur eliminați!”

Tot mai mulți, însă, erau c vechii comuniști revin. Le seră la urechi știri că Ion Ili cuta cu unii din conducătorii partid. Faptul că Ilie Verdet,

EVOLUȚIA FURATĂ

„REVOLUȚIA ROMÂNĂ NOI AM FĂCUT-O”

„În acele zile și nopți dramatice, am chezașuit cu viața, libertatea și demnitatea noastră. Iar Bunul Dumnezeu ne-a dat puterea să învingem tirania comunistă!”

percase de două ori să formeze un guvern după fuga lui Ceaușescu, se afla acum în preajma lui Ion Iliescu, era un motiv de mare îngrijorare pentru acești tineri. „Ce intenții are Iliescu privind-l lângă el pe Ilie Verdeț? Ce vrea să mai facă cu vechea gardă comunistă?” — întrebau ei neliniștiți. „Ilie Verdeț a făcut două guverne aici, în sediul fostului Comitet Central la 22 Decembrie și, de fiecare dată, mulțimea din Piața Revoluției i-a spus un hotărât „NU”. „Ce mai intenționează vechii comuniști să pună la cale?” — voiau să afle tinerii, care nu cedaseră altor încercări prin care trecuseră, și supraviețuiseră acțiunii de commando din noaptea de 23 spre 24 Decembrie, când se pusese la cale lichidarea lor...

„CINE SINT CEI CARE AU PRELUAT PUTEREA? CINE I-A PUS ACOLO? Unde sint CEI ALEȘI DE NOI la 22 Decembrie?”

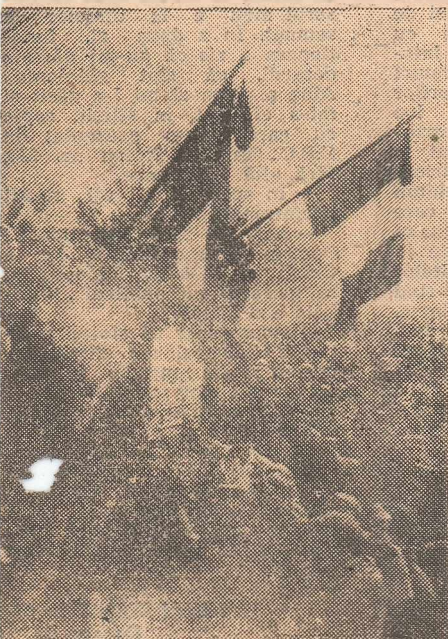
...Când am ajuns în Piața Revoluției, atmosfera era încărcată. Tinerii erau evoluați. Știrile care le parveniseră erau mai mult decât îngrijorătoare. Ei se agitău, vociferau, condamnau comunismul și pe cei care-l apărau. „Cine sint cei care au preluat puterea? Cine i-a pus acolo?” — întrebau ei cu insistență. „Cine este acest prim-ministru, care susține că a participat la Revoluție?” — îmi cereau ei să le răspund imediat. Le-am relatat că nici eu nu-l cunosc și că am insistat ca această răspundere să se încadreze unei personalități care se ridicase pe față împotriva tiraniei, înainte de Revoluție. Le-am spus că îl văzusem la Televiziune la 22 Decembrie în preajma lui Ion Iliescu, dar că atunci nici eu nu știam cum se numește. „Bine, dar asta nu prea înseamnă participarea directă la Revoluție!” — mi-au spus ei. „Noi nu l-am văzut, nu-l știm, nu-l cunoaștem intențiile!” — au strigat ei. „Dar acum o oră s-a prezentat țării prin Televiziune și citiva au declarat că a participat cu ei la Revoluție” — le-am amintit eu. „Păi, tocmai asta este, că nu ne-a plăcut SHOW-ul. Cam la fel făceau și răposaii. Își aduceau laudătorii să le cînte osanale și să ne facă să credem, ceea ce noi N-AM CREZUT niciodată. Ne este teamă că sintem din nou manevrați. De unde știm noi că ăștia nu aduc din nou comunismul?” Iar, în acel moment, un grup mai mare de tineri s-au apropiat, relatîndu-mi că au fost bruseați de poliști pentru că strigau lozinci împotriva comunismului și împotriva noului prim-ministru. „Dacă nu ni se îngăduie să promovăm oamenii în care credem, de ce am mai luptat? De ce și-au dat viața atîția colegi de-ai noștri? Unde sint CEI ALEȘI DE NOI la 22 Decembrie? Atunci am decis să ne constituim într-un FORUM al nostru, al cetățenilor Româ-

niei și să hotărîm totul împreună. Acum aflăm că Frontul Salvării Naționale ne conduce și că prim-ministru este cineva pe care nu l-am ales noi. Nu-l vrem și gata! În orice caz, ar trebui să știm mai întâi ce gânduri are și în ce relații a fost cu fosta familie domnitoare! — mi-au expus ei cei frămînta în acele momente încordate. Le-am spus că Ion Iliescu consideră organismul propus de dînsul PROVI-ZORIU, ceea ce ne va îngădui să ne organizăm ulterior așa cum socotim de cuviință. Le-am înfățișat împrejurările în care Ion Iliescu l-a propus pe Roman prim-ministru și că Silviu Brucan l-a susținut insistent. Tinerii continuau să fie nemulțumiți. Socoteau relatările mele nesatisfăcătoare, mai ales pentru că le confirmau temerile: „De ce n-au venit aici în Piața Revoluției să discute cu noi ce au de gînd să facă? Cînd am aprobat FORUMUL, ne-ai spus că s-a terminat cu trecutul nedemocratic și că toate probleme-

să-l prevină... La un moment dat s-au concentrat asupra Televiziunii pe care au descris-o ca „instrument în minile noului grup conducător”. „Nu vedeți că prin Televiziune ei își prezintă și apără oamenii? Pe unii îi declară revoluționari, iar pe noi, adevărații luptători, ne imprecăcă cu moroi. Astăzi — cînd am protestat împotriva numirii arbitrar a primului-ministru și a revenirii unor indivizi care nu s-au lepădat de comunism în fruntea țării — ne-au făcut provocatori. Abia ieri au lichidat tiranii, iar astăzi le preiau metodele!”

...Discuția a continuat. Am încercat să calmez atmosfera, amintindu-le că Ion Iliescu a declarat solemn că toate măsurile luate au un caracter provizoriu și tranzitoriu. Asta i-a ațîțat și mai tare. „Adică ce, nu știm noi ce-i cu provizoriile? Nimic nu durează mai mult ca provizoriul. Dacă-i lăsăm să ne amănestească cu povestea asta, sintem pierduți. Ce nu se face în aceste zile ale Revo-

siderînd total justificată cererea lor, am solicitat să vină un reporter cu aparatul necesar să-i înregistreze și să transmită părerile lor. Ei au insistat să nu fie cenzurați, îngăduindu-li-se să spună tot ce aveau de spus. „Vrem să ne convingem dacă această Televiziune este într-adevăr liberă, cum pretinde a fi!” — mi-au declarat ei. Totodată, tinerii s-au arătat profund nemulțumiți că reporterii și prezentatorii emisiunilor sint aceiași din timpul dictaturii. „Ieri îl laudau pe Ceaușescu, iar astăzi ne spun că era un criminal. Ieri susțineau că socialismul este cea mai dreaptă orînduire din lume, iar comunismul reprezintă epoca de aur, ca azi să ne spună că a fost „cea mai neagră epocă din istoria țării”. „Așa ceva nu se poate! Nimeni nu mai crede asemenea indivizi. Ce, n-avem alți oameni în țară? N-avem elemente pricepute, care să promoveze cu credibilitate mesajul de libertate al Revoluției Române?” Observațiile erau atît de in-

le CETĂȚII le vom discuta în PUBLIC și le vom SOLUȚIONA împreună. Constatăm însă, că în noaptea, nici nu sintem informați. Aflăm prin intermediari ce se hotărăște de către unul sau doi oameni. Este foarte grav ce se întîmplă. N-am luptat pentru ca să ni se dicteze din nou! Vrem să acționăm în Forumul nostru, așa cum am hotărît la 22 Decembrie! Cum de s-a metamorfozat? Ce-i cu FSN-ul asta? Pe cine reprezintă și cum de a înlocuit Forumul?” — întrebau ei cu îngrijorare. Le-am spus că le împărtășesc frămîntările și că gîndeam la fel cu ei, dar că nu este în puterea mea să schimb lucrurile, ci în puterea lor. „Nu vom CEDA! Nu ne vom lăsa MANEVRAȚI!” — strigau ei...

...În sediul fostului Comitet Central îngrijorarea era și mai mare. Colonelul Iordan Rădulescu, Dan Iosif, Dr. Tănăsescu, Dr. Tudor Mariana Ciobanu, Doamna Shift, Radu Cristea Ereimeu și ceilalți luptători vorbeau cu aprindere. Era aproape imposibil să-i urmăresc. Ei erau nu numai nemulțumiți, ci revoltați. Nu aprobau ce se întîmpla. Ei considerau pe noi numiți niște INTRUȘI ȘI PROFITORI. Mesajul lor major era o ÎNGRIJORARE PROFUNDA. Urmărindu-i cu atenție și răbdare, am înțeles că acești luptători simțiseră UN PERICOL. Mai mult, îl intuiau și nu știau cum să-l blocheze și

luliei, nefăcut rămîne. Iar ce apucă să facă vechii comuniști, NU SE MAI SCHIMBA în veșii vecilor!” Și, nu-mi dădeam seama atunci, cită dreptate aveau acești tineri...

...În toată discuția, Dan Iosif mi-a adus la cunoștință că mulțimea din Piața Revoluției mă solicită să le vorbesc. Am dat curs imediat solicitării. Le-am expus gîndurile mele cu privire la reorganizarea democratică a societății românești, insistînd asupra necesității de a discuta împreună măsurile ce se impun pentru a ne organiza și gospodări după vrerea noastră. Le-am spus că orice guvernare trebuie să fie în slujba oamenilor și nu invers. Am subliniat ROLUL pe care participanții la Revoluția Română trebuie să-l joace în reconstrucția societății românești... Dintr-o dată, Piața a început să scandeze: „Mazilu, prim-ministru!” Am repetat ce spusesem în dimineața aceleiași zile, că n-am luptat pentru a dobindi funcții, ci pentru a realiza schimbarea. Le-am promis că-mi voi consacra întreaga activitate luptei împotriva totalitarismului comunist. Piața a început să scandeze: „Jos comunismul!” și „Libertate!”

...Cînd am revenit în sediul fostului Comitet Central, tinerii revoluționari, mi-au cerut să informez conducerea Televiziunii că vor să-și spună gîndurile pe post chiar în seara respectivă. Con-

dreptățite, încît m-am văzut implicat în discuție, aducîndu-le, la rîndul meu, argumente în susținerea tezei lor...

...La primul etaj al imensului sediu am întîlnit aceleași preocupări și frămîntări. Neliniștea acestor tineri, ca și a celorla din Piața Revoluției și din celălalt comandament revoluționar, viza încercarea de menținere a vechilor structuri comuniste. „Noi nu părăsim Comandamentul pînă nu vom fi siguri că s-a terminat cu trecutul comunist!” — mi-au spus ei. „Toată Capitala știe deja că se încearcă readucerea unor virfuri comuniste în funcții importante. Iar asta va duce la o nouă Revoluție!” — mi-au spus ei cu o hotărîre ce nu lăsa nici cea mai mică îndoială.

Cea mai mare parte a discuției s-a concentrat, apoi, pe sistemul decizional de după Revoluție. Ca și celelalte colectivități revoluționare, ei erau profund nemulțumiți de reluarea practicilor ceaușiste de adoptare a hotărîrilor privind problemele țării ÎN CULIS, încălcîndu-se DECIZIILE adoptate în Piața Revoluției la 22 Decembrie ca orice problemă importantă să fie examinată și hotărîtă ÎN ȘI DE CĂTRE FORUMUL CETĂȚII... Eu le împărtășeam frămîntările... Îndoilele lor coincideau cu ale mele...

Ei erau, din nefericire, cu totul diferite de cele ale altor lideri ai NOII PUTERI...

CIT COSTĂ UN CUTREMUR?

În 1936 partidul comunist român a luat în considerare posibilitatea ca — din varii motive — o casă să se dărîme. Au fost stabilite, atunci, o seamă de tarife care mergeau, din catastrofă în catastrofă, pînă la clădirea de cota zero, adică dărîmată total. S-a calculat, cu meticulozitate cît costă o cărămidă, cît costă două cărămizi și, din aproape în aproape, s-a ajuns la defalcarea sumei în mai multe făci financiare care puteau înghiți o sumă între 2000 și 20000 de lei. Cu 20000 de lei, în 1966 își construia un fel de casă, în care puteai zăbovi o vreme, cu condiția indispensabilă ca ea să nu se dărîme. Lucrurile se prezentau aproximativ la fel în 1988, cînd partidul comunist român reînnoia — și transmitea ADAS-ului — hotărîrea fermă de a acorda aceleași sume plus un quantum de 1,2 la sută. După revoluțiile din 17 — respectiv 22 — decembrie, cutremurele au trecut în ilegalitate. N-au mai fost prevăzute în nici un act normativ, pagubele n-au mai fost calculate în nici un fel, primele asigurări ADAS au fost uitate la 30 (pînă la 200) lei pe an, prețul unei cărămizi a săltat vîlos la 6,75 lei, cu posibilitatea ca, pînă la apariția acestui articol, ea să atingă modesta valoare de 15 lei. Pe perioada unui an de zile nu vom putea asigura, deci, un minimum de două cărămizi. Asta era situația în seunda declanșării primului cutremur, cu epicentrul la Banloc — jud. Timiș (deser urmările cărui revizita noastră a publicat în amplu reportaj). Pînă în momentul de față au mai avut loc alte 29 de cutremure de peste 3,5 grade Richter, iar situația e cu 1,2 la sută mai bună. Mai precis, zidurile dislocate au căzut de tot, zidurile fisurate s-au dislocat, zidurile nevătămate s-au fisurat, 1742 de case sînt serios afectate, 750 absolut de neîntîlnit, iar Guvernul — prin Hotărîrea nr. 527/31.07.1991 a mărit quantumul asigurării de la 1,2 la 2,4 la sută cu condiția ca edificiul asigurat să fie grav avariat. Ce înseamnă „grav avariat”? — Întreb pe dl. Ioan Ștefănescu, șef serviciu daune în cadrul ASIROM SA Timiș (fostă ADAS).

— În cazul clădirilor din comuna Banloc, pentru care a fost emisă această notă, înseamnă că ele trebuie să prezinte avarii la structura de rezistență, la planșeu, să aibă dislocări, forfecări, căderi de zi-

duri. Clădirile care nu se încadrează la această categorie rămîn la quantumul de 1,2 la sută. Tarifele aplicate materialelor de construcții sînt cele din 1966, îmbunătățite prin Decretul 471 din 1971 reînnoit în 1988. Pînă acum am plătit deja 125 de case la 1,2 și 641 de case la 2,4, ceea ce face un total de 5247000 lei.

Totalul e total. N-avem ce-l face. Decît să-l — vorba cea — defalcăm.

Banloc — erou al muncii socialiste?

— Azi am primit banii de la ADAS. Ne-or trecut la ai cu avarii mici. 4300 lei.

Ion Barbu — Banloc, nr. 480 — oscilează între zîmbet și nedumerire. Povestea cu asigurările o înghite ca pe un banc sec la care nu știe dacă trebuie să ridice sau nu.

— Și ce-ai făcut cu ei? întreb tenace.

— Cu cine?

— Cu banii!

— A! Cu banii! Păi n-am făcut nimic. Îi țin în casă, să fie de-o pîită, de-o kilă de ulei or de zahăr, că iar se scumpesc. Ce alta să fac cu ei?

— Și casa?

— Uite-aicea, o proptirăm cu niște birne să nu cadă către stradă. În spate e dărîmată. Pe dinăuntru — poftiți, intrați — iacă, zidurile și acoperșul is rău crăpate, nu știu dacă s-or mai ține. Tiglele le-am rîș cu, că or fost ploile ale mari și n-aveam unde sta. Acum, dacă se opresc cutremurele, o să mă apuc să dărîm zidurile astea de tot.

— De ce?

— N-am ce să le fac. Oricum, tot cad. Măcar iau cărămizile (că acu-s scumpe) și construiesc iarăși.

— Cît v-ar costa treaba asta?

— La vreo 200000.

— Îl aveți?

— Sînteți tare glumeț. De unde pusta să-l am?

Vizavi, casa unei rude — Ana Barbu. Ușile vraște. Înăuntru — țipenie. Curtea plină de moloz și dărîmături. Pereții cu crăpături largi. Din stradă vine, într-o fugă, nepoata Anel Barbu, Corina. Bunica a plecat din sat, la Deta. Banii de la ADAS i-a primit ieri. 4300 lei. I-a luat cu ea, pentru bilete de tren. În casă, oricum, nu se mai poate sta.

Caut, totuși, oamenii de 2,4 la sută. Îl găsesc „acasă” pe Nicolae Cîrciu. Am pus termenul în ghilimele fiindcă și Nicolae Cîrciu — ca și ceilalți lo-

cuitori, fie ei de 2,4 sau de 1,2 la sută — locuiesc în corturi, în fața (sau în curtea) caselor. Omul are 70 de ani și a primit suma maximă, adică 21000 de lei. Așteaptă să vadă de mai vine ori nu vreun cutremur. Dacă nu — atunci socoteala e făcută. Cu 21000 de lei își poate reface fațada casei. Restul e aproape dărîmat, costă sute de mii de lei. Dar fațada — vreau să spun zidul dinspre stradă — da. Cu cîțiva zidari buni (un zidar ia 1000 lei pe zi) și ceva materiale de la primărie, poate ieși o lucrare frumoasă. Desigur, cortul îl va așeza atunci în spatele fațadei.

Îl găsim și pe Nicolae Pascu (63 de ani) de la numărul 531. Tot de 2,4, tot „grav avariat”. A primit deja cei 20307 lei de la ADAS. Adică 20305 lei, că n-a avut să dea trei lei rest. Îl ține la CEC. Lui îi trebuie cel puțin 200000—250000 lei ca să poată intra în casă. Căca ce sî numește casă e alcătuit din niște ziduri aflate în echilibru instabil și sprijinite, în toate părțile, cu trunchiuri de arbori.

Satul întreg — ce a mai rămas din el — pare un clădat platou de filmare, cu ziduri de carton și clădiri de tablă sprijinite, în partea ascunsă operatorului, cu pari de lemn. Toată lumea stă în corturi, dar aici începe altă poveste.

— Am auzit și noi la televizor cite ajutoare primim — îmi spune dl. Cornel Toța, secretarul primăriei Banloc. În realitate, ne ajută mai mult Prefectura, unitățile militare și Crucea Roșie. Avem 150 de corturi, (două din ele de la „Hilfe für Rumänien”, pe care n-am pomenit-o mai sus), adică mult mai puține decît e necesar. Ne-ar mai trebui minimum 50. Materiale de construcții am început să primim de la Prefectură. Pînă acum, cam o pătrime din necesar. Nu ni s-a spus la cît se ridică pagubele. Știm doar că Guvernul a alocat 29 milioane de lei pentru refacearea a 38 km de drum și 13 milioane pentru școală. Cu școala asta treaba e incurcată. Trustul de construcții Timișoara a declarat-o terminată în 1989, primăria a trebuit să vireze în contul constructorului suma de 1200000 lei (din contribuția locuitorilor), după care Trustul a fost decorat cu ordinul „erou al muncii socialiste” iar noi am rămas fără școală. De trei zile, tot Trustul (acum se numește altfel) a reînceput lucrările. Acum să vedem.

S-a declarat că fiecare ministru va aloca fonduri pentru

repararea instituțiilor aparținătoare — avariate de cutremur. Nu s-a primit încă nimic. S-a inițiat un cont bancar pentru sinistrații din Banloc. Primăria nu știe cîți bani există în acel cont pentru simplul motiv că nu are acces la el. Desigur, nu s-a primit — de aici — nici un leu. Mașini pentru transportul atîtor materiale necesare n-a oferit nimeni (cu excepția aceleiași organizații germane „Hilfe für Rumänien”, care a donat singurul camion existent acum în comună). În ce privește ADAS-ul, să recunoaștem că e singura instituție de stat care

chiar a trimis bani. Ce-l drept, a trimis banii, necesari unor minime reparații valabile pînă 25 de ani. Noua lege cu privire la asigurări se află pe biroul președintelui țării, care, probabil, așteaptă să se termine cataclismele naturale pînă nu se încheie anul 1966. Cînd, fără îndolală, Banlocul va putea deveni (conform rezultatelor obținute prin defalcarea totalului și înmulțirea cu un quantum ușor variabil) erou al muncii socialiste.

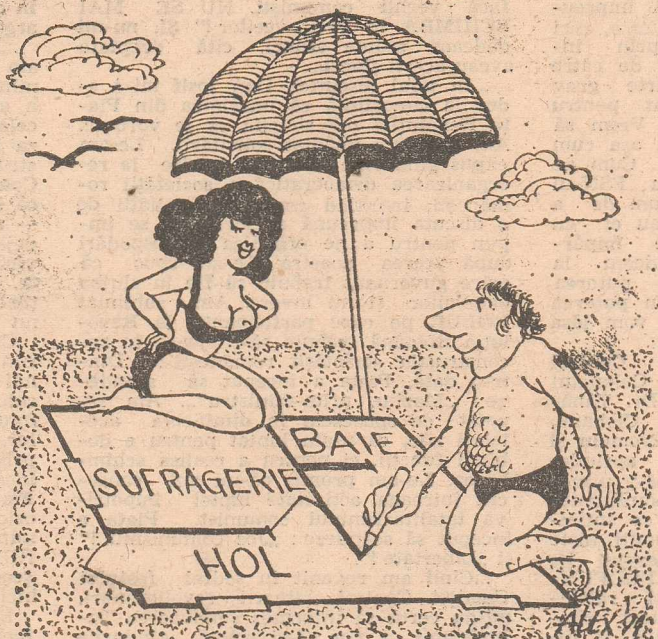
RADU CIOBOTEA

CALVARUL CUMPĂRĂTORULUI DE APARTAMENT

Colocatarul meu Lucian Stănciugel de la 31 B mi se plînge: — De cînd cu pacostea sau (pentru unii) bucuria asta a cumpărării apartamentului în care locuiesc nu mai am astîmpăr. Am devenit, domnule dragă, un tip nevrotic. Auzi dumneata, din februarie și pînă acum, la început de iulie, eu încă n-am reușit să definitivez formalitățile, adică actele, și mereu umblu pe drumuri... Am depus cererea la ICRAL. Foișor pe 2 februarie curent. După trei luni și ceva, o doamnă distinsă a venit și mi-a făcut măsurătorile apartamentului.

— Parcă era o decizie guvernamentală care îi scutia pe funcționarii ICRAL-ului de o asemenea birocrație?

— Era... Acum nu se mai ține seama de ea. Așa că doamna inginer a venit, a făcut măsurătorile și a confirmat că este identică suprafața locativă cu cea înscrisă în contractul de închiriere. Am înțeles că trebuie să fiu atent și, binevoitoare, dînsa m-a povățuit ca, deîndată ce fac rost de niște hîrtie de calc, să trec pe la biroul domnului sale spre a începe în-

toacă dosarul necesar.

— Zis și făcut... cereri, acte, formulare, adevărîțe...

— Ei, nu-i chiar așa simplu! Am mai trecut pe la sediul ICRAL-ului de încă nouă ori... Am dus hîrtie de calc și, după încă o săptămînă, dosarul cu piesele inițiale a fost trimis serviciului tehnic de vînzări-cumpărări locuințe din str. Ștefan Mihăileanu, nr. 34, la biroul condus de dl. Maxim. Aici să fi văzut dumneata așteptare! Zeci de oameni vin cu noaptea-n cap și se înscriu pe-o listă... Cu buletinul de identitate într-o mînă și cu contractul de închiriere în alta, abia a doua zi am reușit să intru. În baza măsurătorilor făcute, mi s-a stabilit pe loc prețul de cumpărare a apartamentului, mi-a fost reținut la dosar contractul de închiriere și mi s-au eliberat în schimb două formulare-tip prin care ICRAL se adresa sucursalei C.E.C. de lîngă Universitate, în vederea acordării creditelor trebuincioase. Două zile la rînd am pierdut ca să pot intra, dar, din cauza mulțimii și dezordinii de la ușa sucursalei, abia am reușit să iau formularele de cerere-tip (două) și 4 formulare de adevărîțe de salarizare, că atît mi s-a spus că sînt necesare.

— Le-ai completat și gata...

— Ei, aș! A treia zi, de dimineață, cînd m-am dus cu ele completate, am aflat că sucursala C.E.C. pentru aprobări de credite celor de pe raza ICRAL Foișor s-a mutat în str. Traian nr. 234... Să leșin de bucurie, nu alta! Și aici, tot după două nopți nedormite, am

ajuns să intru. Eram al 80-lea pe listă. Cînd să zic și cu că gata, calvarul meu e pe sfîrșite, o funcționară îmi spune calm că actele nu-s în regulă: formularele de cerere-tip sînt acum altele, și mă costă 25 lei bucată, pot fi întocmite imediat, dar îmi lipsește copia actualului de vînzare-cumpărare, care se emite tot din str. Mihăileanu nr. 34, de la camera 4, însă, dumneaei n-are ce-mi face. Personal, trebuie să mă duc să-l iau. Și m-am dus iar. În prima zi mi-au spus că dosarul meu e la director la semnat. În a doua zi, funcționara a zis că nu-mi găsește dosarul, că sînt ghinionist. Abia a patra zi mi l-a găsit și mi-a eliberat, în sfîrșit, copia cu care m-am prezentat la C.E.C., în str. Traian nr. 234, fără altă îndrumare.

— În aceeași zi ai reușit performanța?!

— Nu, în ziua următoare! Pentru că programul e aici, la C.E.C., de la 8—12. Vinerea nu se lucrează cu publicul... Sîmbăta e zi liberă...

— Acum sper că sînteți mulțumit. Calvarul s-a sfîrșit, iar ultima zi de concediu eu v-o doresc s-o petreceți liniștit!

— Vă mulțumesc de urare. Să știți însă că abia peste o lună sînt programat să semnez contractul de vînzare-cumpărare. Va mai trebui să trec, așadar, încă o dată sau chiar de două ori pe la dragul nostru ICRAL, și pe la sucursala C.E.C...

MIHAI STĂNESCU
Desene de
AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Fără mânuși, Internele nu scot castanele din foc

În noaptea de 21-22 Decembrie 1989 peste o mie două sute de manifestați au fost reținuți, trecuți prin strecurătoare de sînge și carne din sediile miliției și încarcerati mai apoi la Jilava.

Bătăile sălbatice pe care le-au dezlănțuit organele de ordine ale Capitalei au torturat și copii, și bătrîni, și femei, și tineri. Căroră, pentru că și-au asumat atunci riscul de a ieși în stradă, astăzi li se cuvin măcar minime reparații morale.

În loc de acestea însă, conform celor două decrete eminate de dl. Ion Iliescu la începutul fierbinte al lui Ianuarie 1990 — prin care se amnistiau toate infracțiunile pasibile cu pedepse pînă la 3 ani — au rămas necercetați, nejudicați și nepedepsiți milițienii mai mărunti ori mai mari în grad care, în acea noapte, loveau cu bastoane, cu bocancii, cu pumnii pînă și se sfărîma urletul în gură.

Tocmai pentru că din punct de vedere juridic nu mai au cui și de ce să dea socoteală, în numărul din 10 iulie a.e., revista „Flacăra” i-a reamintit domnului ministru de interne Doru Viorel Ursu scenele de coșmar din Miliția Capitalei, adresîndu-i totodată fireștile întrebări:

Știe domnia-sa unde se află astăzi lucrătorii care i-au chinat, i-au lovit, i-au scaldat în sînge pe revoluționari? A întreprins domnia-sa cercetări

pentru descoperirea cadrelor care au acționat cu o brutalitate cutremurătoare? E conștient domnia-sa de faptul că obrazul murdar al Miliției române nu trebuie să slujească atît de tinăra și fragila noastră Poliție? E de acord domnia-sa că pentru a transforma suspiciunea în încredere și antipatia în respect nu e cale mai sigură decît trecerea în rezervă a lucrătorilor lipsiți de onoare și omenie?

Interogațiile adresate așteptau un răspuns cu atît mai grabnic și mai deschis cu cît în același articol puneam la înaltă dispoziție a ministrului o listă cu unsprezece cadre recunoscute de membri ai organizației „Jilava”, ca făcînd parte dintre milițienii violenți, sălbatici, bătînd fără milă atunci, de mult, în ziua și noaptea lui 21 Decembrie. Pe de altă parte, dacă departamentele instituției în cauză reacționaseră cu promptitudine la articole prezentînd aspecte mult mai puțin însemnate, expeditiv — fără preget replici și explicații, era de sperat că nu va fi trecut cu vederea tocmai acesta în care se puneau pe șleau problema „Ministrul de interne nu are coșmaruri?”

Din dorința lămuririi cît mai urgente — căci trecuseră trei săptămîni de tăcere adîncă — și cît mai de la sursă, am ajuns în pragul greu încercatului Birou de presă al ministrului, unde a ieșit în întîmpinare însuși șeful: locotenent-

colonel Vasilescu Vasile.

Alternînd amabilitatea vicleană cu o plină de importanță severitate, eroicul domn Vasilescu a rezistat neclintit în refuzul anumitor precizări. Înții de toate a ținut totuși să sublinieze că articolul nu va primi nici un răspuns, că nici nu-l original — numele celor unsprezece nefiind publicate pentru prima oară, că dumnea-lor — cei din Ministerul de Interne nu doresc să intre în polemică, de vreme ce cu prilejuri nenumărate au răspuns referit r la înnoirea cadrelor. Prins în vârtejul propriilor argumentații, devotatul locotenent-colonel a oferit spre convingere stenograma conferinței de presă organizată la încheierea colaborării dintre Ministerul de Interne și o comisie paramentară ce a avut menirea nu doar să confirme bunele intenții ale ministrului Ursu, cel care a solicitat sprijinul senatorilor și deputaților, ci și trecerea în rezervă a peste 5000 de cadre. Cu toate acestea, e de mirare nespusă că la întrebarea dacă au verificat activitatea celor care au făcut exces de zel în reprimarea din 21-22 Decembrie, stimabili parlamentari n-au fost capabili să răspundă decît ridicînd în umeri și sprincene.

La fel și dl. lt.-col. Vasilescu al Biroului de presă ministerial repeta cu mindrie patriotică fabuloasă cifră a poliștilor trecuți în rezervă, dar o discreție deplină îl cuprindea în momentul cînd trebuia să precizeze cîți dintre aceștia au fost înălțurați anume pentru comportamentul inuman din timpul Revoluției. Nemaivorbind de faptul că abia după epuizante pîruete pe același picior a consimțit strănicul domn lt.-col. să destăinuie că articolul dedicat ministrului de interne a ajuns sub privirea domniei-sale, care nu s-a pronunțat încă în ceea ce privește o posibilă replică. Dar punctul nevralgic l-a constituit pînă la capăt numele celor unsprezece. De ce nu pare dispus Biroul de presă al M.I. să informeze dacă respectivii mai aparțin Poliției? Nu s-a documentat. O va face? Despre asta ce rost are să vorbim dacă lt.-col. Vasilescu nu va răspunde revistei „Flacăra”? Astfel cercul vicios e gata, iar din răsucirea lui a jungli să înțeleagă că șeful Biroului de presă e mai neînduplecat decît însuși superiorul său, ministrul.

Pe care ne încăpățînim a-l întreba:

Domnule Doru Viorel Ursu, subordonații pe care îi aveți pot hotărî pentru dumneavoastră? Dar castanele fierbinți cine le scoate din foc?

Domnule ministru de interne, dacă Poliția a fost restructurată din temelii, dacă faceți eforturi să-i restaurați prestigiul zdruncinat, ce vă împiedică să răspundeți cu precizie?

În zilele acestea de grație, une sint, ce grad, ce sarcini, ce responsabilități au milițienii pe care membri ai organizației Jilava 21-22 Decembrie nu-i pot și nu-i vor uita:

pl. ONU PETRICA — Circa 13

cpt. MAGERUȘAN LIVIU — Miliția Capitalei

cpt. CAZACIOU — Circa 14

MOISE — Miliția Capitalei

DUMITRĂSCU — Circa 17

mr. MAREȘ

cpt. BANU — Secția Cercetări Penale Miliția Capitalei

lt.-major BURCIU LIVIU — Miliția Capitalei

ION GRIGORAȘ

cpt. ROSU — Circa 1

cpt. CREȚU — Miliția Capitalei

La dacă Biroul de presă al Ministerului de Interne nu vrea să răspundă, poate de astă dată veți reuși dumneavoastră, domnule Doru Viorel Ursu, să-l convingeți!

OLTEA MUTULESCU

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Arborele cotit Cluj — Berevoiești

O parte însemnată a istoriei neamului o păstrează, pe suportul fragil de hirtie, depozitele speciale, așa-numitele Arhive ale Statului. Orice atentat la bunurile depozitate de această instituție — singura împuternicită legal (Decret 472/1971) să evalueze valoarea unui document — constituie un atentat la memoria istorică, la însăși ființa națională.

Filiala Arhivelor Statului Cluj, cea mai mare filială din țară, a acumulat, în peste 70 de ani de la înființare, 13 000 metri liniari de arhivă, cu documente de la începutul sec. al XIII-lea reprezentînd valori inestimabile, de pe întreg eprinsul Transilvaniei. Documente medievale pînă în sec. al XVI-lea se păstrează aici, mai multe decît în tot restul țării. Tocmai de aceea oamenii care muncesc în această arhivă dovedesc dăruire și rîvnă pentru conservarea a tot ce ține de memorie, de trecutul istoric îndepărtat ori recent. Și trag acum un disperat semnal de alarmă, pentru că iresponsabilitatea unor factori ai puterii favorizează distrugerea arhivelor, în scopul stergerii unor urme din viața multora care azi își arogă dreptul de a conduce.

Ce s-a întîmplat cu arhiva P.C.R.?

Filiala Arhivelor Statului Cluj, sufocată de lipsă de spațiu, obținuse, încă de la fostul Consiliu Popular Municipal, un spațiu pe str. M. Kogălniceanu nr. 8, pe care urma să-l ocupe, pe măsura evacuării de către locatari. Dar, a venit revoluția și mutările nu s-au mai făcut. După revoluție, una din camerele cu documente de evidență din clădirea de pe b-dul Eroilor 4 (sediul F.S.N.) a fost golită de către F.S.N. pentru a face loc redacției ziarului F.S.N. („Azi”, devenit apoi „Miine”, ulterior dispărut). Evenimentele care s-au derulat în timp și (lipsă de) spațiu ne sint prezente de dl. director al Filialei Arhivelor Statului, prof. Ioan DREGAN:

La începutul lunii iulie 1990 s-a preluat prin proces-verbal de

la Prefectura Cluj materialul arhivistic existent și spațiile în care era depozitat, care s-au încuiat și sigilat (2 încăperi la Prefectură și 2 încăperi și o pivniță la sediul FSN de pe Eroilor 4). Una din încăperi era chiar alături de redacția ziarului „Miine” (redactor șef, pe atunci, POPESCU Gheorghe) care, la 16 august a intrat abuziv, rupînd sigiliul, încărcînd arhiva în camion și predînd la I.J.R.V.M.R. 2 400 kg de material arhivistic, încasînd contravaloarea pe numele Fundației pentru tineret „Mileniul III”.

La 4 septembrie, dl. Popescu (numit deja în conducerea Prefecturii) somează Arhivele Statului să evacueze materialul arhivistic din pivnița de pe Eroilor 4 „că altfel îl evacuăm noi!” Conducerea Arhivelor Statului se adresează la 28 septembrie Prefecturii solicitînd protecția arhivei și acordarea spațiului de pe Kogălniceanu 4. Nici un răspuns. Mai mult, Prefectura (d-l Nicoric, subprefect) atribuie 2 încăperi de pe Kogălniceanu 8 handicapaților motori.

În noiembrie, directorul general al Arhivelor Statului și directorul filialei Cluj sint primiți în audiență de d-l prefect Grigore ZANC și, în afară de o cafea bună, mai primesc și „indicația” de a evacua spațiile cu arhive din prefectură, de care este mare nevoie.

La 20 martie 1991, organizația de tineret FSN Cluj, președinte MIC Sergiu, a procedat la pătrunderea prin ruperea sigiliului și lacătului în pivniță și a predat la I.J.R.V.M.R. 2 900 kg de dosare PCR (de personal, primiri-excluderi, dosare de activitate pentru perioada 1975-1989) care au devenit muclea la întreprinderea MUCART. Cazul de la Cluj a fost sesizat Procuraturii cu adresa 199/28 mart. 1991, la care pînă azi — 13 iulie — nu s-a primit răspuns. Probabil că cercetarea e profundă și procuratura Cluj nu dorește să dea un răspuns dezonorant pentru întreaga instituție, cum a făcut Procuratura Turda într-un caz similar petrecut în luna mai 1990, care a răspuns: „...documentele respective nu fac parte din fondul arhivistic național (act nr. 275/P. 990, semnat Pop Georgică, procuror șef). Conform legii, doar Arhivele Statului pot constata acest fapt!”

În luna mai 1991, Direcția generală a Arhivelor Statului a solicitat Prefecturii Cluj măsuri de asigurare a pazei și securității documentelor fostului PCR, precum și spațiu adecvat. Răspunsul (4821/28 iunie 1991): „arhiva fostului Com. Jud. și documentele PCR e depozitată în condiții bune avînd asigurată paza și securitatea... În legătură cu spațiul de pe Kogălniceanu 8, acesta aparține de drept filialei Academiei Cluj care, cu toate diligențele depuse, nu este de acord cu cedarea spațiului...”

Deci, Prefectura a aruncat pisica moartă în curtea Academiei!

Zilele trec, nervii se uzează, istoria se uită, noi cu drag guvernăm.

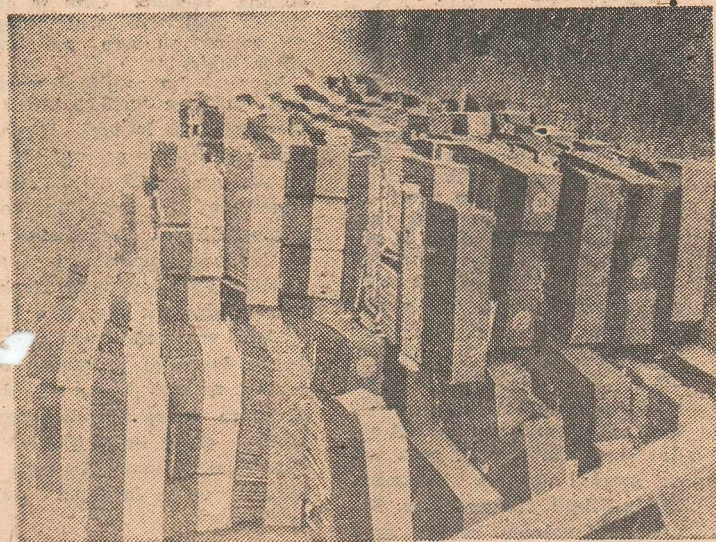
Si totuși: cînd va fi înlocuită iresponsabilitatea cu un ascuțit simț civic și o moralitate impecabilă? Cînd își va face justiția datoria, iar cei vinovați de distrugerea de documente vor fi pedepsiți? Cînd va înceta partidul de guvernămint să escamoteze pe orice căi trecutul deranjant? Cînd Prefectura Cluj va începe să dovedească responsabilitate față de o instituție de valoare națională pentru istoria țării și cercetarea clujeană?

Post-scriptum

La începutul lunii iulie 1991, dl. Păunescu din conducerea FSN Cluj s-a adresat d-lui director al Filialei Arhivelor Statului, telefonic, la modul următor: „D-le director, mai aveți aici documente ce nu sint bine asigurate, noi nu răspundem de ele și dacă se va întîmpla ceva, responsabilitatea va fi numai a dv.!”

Iată un exemplu clar privind stilul plutonierist în abordarea istoriei naționale.

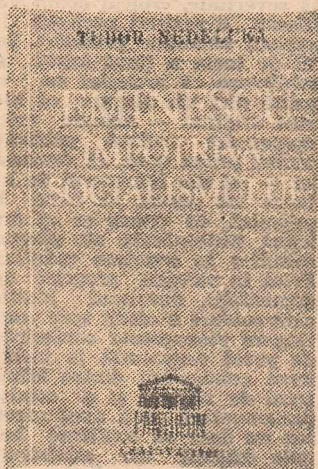
CAROL HĂRȘAN

SEMNAL

Eminescu împotriva socialismului

Într-o lucrare, o lectură, așadar, utilă nu numai pentru membrii partidelor socialiste de la noi, ci și pentru cei care vor să cunoască personalitatea lui Eminescu în toată plenitudinea sa.

Editura Pantheon

Într-un timp, editura din Craiova, aflată la prima sa apariție, editura Pantheon, a solicitat sprijin publicistic, punem la dispoziția cititorilor noștri câteva date minime, pentru a o putea contacta. Editura își precizează că nu urmărește avantaje materiale, „ci producerea unor valori spirituale în avantajul cititorului”, încurajând tinerii debutanți în sprijinul cărora va organiza un concurs de debut în poezie și proză, cu manuscrise așteptate până la 31 decembrie 1991. La adresa: Editura Pantheon, str. George Enescu, nr. 40, c.p. 6 cod. 110, Craiova.

Elegii transilvane

Postul Eugeniu Nistor, afirmat până în prezent pe tărâmul literar pentru copii, publică recent la Casa de editură Mureș un nou volum de versuri, *Elegii transilvane*, beneficiind de o prezentare semnată de criticul Cornel Moraru și de prefața lui Alex. Stănescu: „aspectul cu adevărat memorabil al acestei poezii este faptul că natura evocată de poet are în vedere nu doar o natură estetică, ci o natură transilvană, în lumina tradiției literare românești și în spiritul adevărat profetic de Lucian Blaga”.

Graficianul Radu Ceontea

Într-o nouă scenă un detaliu inedit al cărții lui Eugeniu Nistor, *Elegii transilvane* este realizată de însuși Radu Ceontea, graficianul personaj al unor palpitante apariții tv, *„Votul Românesc”*. Ce minunat ar fi dacă domnul senator Radu Ceontea ar și vorbea după cum desenează!

Către cele 811 edituri

Invităm pe această cale și alte edituri din București și din țară să ne trimită aparițiile lor, însoțite de o minimă prezentare, în vederea semnării în această rubrică.

„LIRA DE AUR” ȘI PIANUL DEZACORDAT

La Suceava s-a încheiat, recent, cea de-a XIX-a ediție a concursului de interpretare muzicală Ciprian Porumbescu, dotat cu trofeul Lira de aur. Marele trofeu a fost obținut anul acesta de tânărul Alexandru Tomescu din București, vârstă, c. 12-14 ani.

Într-o conversație din culisele actualei ediții: „Dacă cântărețului gazdilor a fost la înălțime, s-a înregistrat o performanță destul de scăzută. O fi fost de vină soarta (mult discutată) din concurs a categoriei 6-8 ani? Și mai scăzută a fost ponderea publicului. În sala Teatrului Municipal (denumire improprie, deoarece trupa de teatru s-a desființat de mai bine de un an) nu s-au ocupat nici măcar un sfert din locuri.”

O altă „bilă neagră” a primit pianul „Dezastros”, după cum a fost catalogat de cei obligați „să se producă” pe el. Și, în fine, se spune că ediția viitoare, a XX-a, va fi internațională. Și că organizarea va fi ridicată la un alt nivel!

Așadar, la anul!

DAN T. GURTESCH

Mărturii de după arlechin

Am căutat adresele marilor noștri actori de altădată. Nu mai apar pe scenă de decenii, dar o convorbire cu ei este o experiență formidabilă. Pentru început o întâlnire cu Marieta Rareș și Nineta Gusti.

MARIETA RAREȘ:

Vizită pentru Londra în cinci minute

Marieta Rareș se pregătește să plece în vizită în Elveția. A împlinit de curând 90 de ani, dar călătoriile nu rămas marea ei pasiune. Avea 19 ani cînd a plecat singură să vadă Italia. În contractul meu cu teatrul era trecut că în fiecare an voi merge două luni în străinătate. Era normal, pentru că trebuia să văd ce se joacă și în alte părți.”

A debutat puțin înainte de sfîrșitul primului război mondial. „Eram la Conservator și mă numenese că doamna Bulandra dorește să mă angajeze. În pe-

rioadă aceea Teatrul condus de Bulandra era deasupra Naționalului. Colegii mi-au spus: angajează-te la ea pentru că acolo vei juca și nu va trebui să te culci nici cu directorul, nici cu regizorul. Eu nu șiam că aceasta era obiceiul la Național. Și au avut dreptate. Într-un an am fost cunoscută ca actriță. Doamna Bulandra era ca un fulger. Foarte corectă și foarte severă. Toamă de aceea mulți nu o iubeau.”

Marieta Rareș a rămas un spectator fidel al teatrului bucureștean. „Am fost la „Trilogia antică” de două ori. Mi-a plăcut grozav. Dar venind noaptea, după ce am văzut a doua oară spectacolul, din cauza grolilor care sînt peste tot pe trotuarele noastre, am căzut și mi-am rupt două coaste. Abia acum am început să mă simt mai bine”. Puțin știu că este nepoata lui Titulescu. Soțul ei, Gheorghe Nenișor, a fost moștenitorul testamentar și din cauza aceasta în perioada comunistă a făcut șase ani de închisoare. „Titulescu era foarte ocupat și se vedea rar cu cei din familie. Țin minte că într-o zi ne-a trimis o telegramă în care scria că vine să la cafeaua cu lapte cu noi la o cofetărie din Piața Romană care avea un succes nemaipomenit în acea vreme. Săra mea s-a dus cu telegrama și le-a spus: Să-mi dați un cozonac bun pentru că vine Titulescu. Proprietarul cînd a văzut telegrama s-a oferit să o cumpere cu o sumă mare de bani și a pus-o pe perete ca reclamă”. Am vrut să văd câteva fotografii de familie cu Titulescu. Nu mai avea. „Mi-le-au cerut cei de la Craiova cînd au deschis expoziția și nu mi-le-au mai dat înapoi. Am dat și cărți multe. Cărțile le-a luat Dinu Sărau cînd era director de teatru. A luat cu nemiluita. A spus că sînt pentru actori, dar am aflat că le-a dus acasă. Dar să nu vă imaginați că pentru asta îmi dădea întotdeauna un loc la premieră!”

Are o pensie de 5.000 lei și nu se prea descurcă. „Am făcut o alocuțiune și m-a costat 3.000. Nu știu cît mi-ar trebui ca să țin pasul cu rețurtele. Am fost învățată să trăiesc bine. În străinătate pot merge pentru că sînt invitată iar pe mine nu mă costă prea mult”.

Într-o vreme, cînd era cîntăreț la Cismigiu. În țară are puțini prieteni. Cei mai mulți au murit. Copii nu a avut, dar are cîțiva nepoți de care este destul de atașată. „Am trecut prin multe, ci bune și rele, dar cele mai multe bune. Dacă m-aș mai născut o dată tot așa aș vrea să trăiesc. Am multe amintiri frumoase. Acum mulți ani eram la Paris și era foarte cald. Eu nu pot să sufer căldura și am plecat mai sora nord, la Deauville. Abia am găsit un loc la hotel. Din masină am văzut tot felul de afise: Vizitați Londra fără viză, costul 200 franci. M-am hotărît să plec. Am renunțat la camera. Vanorul pleca la 12 noaptea. Ajunsă acolo am aflat că anunțul era valabil numai pentru francezi. M-am întors la hotel, dar camera era deja ocupată. Am fost sfătuită să merg la prefectură, poate găsesc o soluție de cazare. Am vorbit cu prefectul care s-a scuzat spunînd că îl pare rău dar nu este nici o șansă. Cînd să ies m-a întrebat: „Din ce țară sînteți?” „Din România”. „Sînteți compatrioată cu Elvira Popescu?” Așteptai, poate găsim o soluție”. Știa multe și despre Elvira și despre Titulescu. Mi-a găsit numaidecît o cameră, mi-a dat mașina să-mi aduc bagajele, mi-a obținut viză pentru Londra”. Dar astea se petreceau cu cinci decenii în urmă.

NINETA GUSTI:

Am uitat că am fost actriță

„Am uitat că am fost actriță pentru că am vrut să uit. Am uitat tot”. Deși vorbele par luate dintr-o tragedie, primul lucru pe care îl remarcă cînd o întîlnești pe Nineta Gusti este umorul. Acum locuiește la 50 de kilometri de București, într-o casă inconjurată de o grădina cu flori și pomi. De ani de zile nu a mai ieșit din localitate. Știe tot ce se petrece acolo, cunoaște oamenii și toate poveștile lor. Din cînd în cînd mai este vizitată de vechi colegi de teatru, Coca Enescu, Rodica Sînda Tușuianu, sau de actori mai tineri care merg spre plau-toul de filmare de la Buftea. A avut un accident, a stat trei luni cu piciorul în ghips. Acum a început să-și revină, face zilnic gimnastică. În camera în care stăm de vorbă sînt vreo șapte pisici. Vorbim de una, de alta și, uita așa, Nineta Gusti îmi povestește cum a devenit actriță. Era prin 1929. „A fost un debut întîmplător. Stăteam la mansardă într-o casă de pe Știrbei Vodă. Am citit în gazetă că se dă concurs la Conservator chiar a doua zi. Eram în clasa a șasea de liceu și aveam o corijență la matematică. Primele patru clase le făcusem la Chișinău și apoi am venit la București. Conservatorul era chiar lingă noi. A doua zi am trecut drumul, eram îmbrăcată cu fusta de gimnastică de la liceu pentru că altă rochie nici nu aveam. La secretariat mi-au cerut taxă 500 lei. De unde să am eu banii aceștia? Am ieșit afară și am văzut pe unde intră cei care au plătit. M-am dus și eu. În comisie erau toți cei mari: doamna Bulandra, Maria Filotti, Nona Otescu, So-reanu, Manolescu. Fetele erau găsite și frumoase, dar seara

care ducea spre scenă avea u defect și cînd urcau se dezechilibrău. După ce i-au chemat pe toți cei înscriși, comisia s-a ridicat să plece. Eu am strigat: „Și eu sînt aici!” Le-am spus că nu am avut bani de taxă, dar vreau să dau examenul. S-a așezat la loc. Mi-am făcut vin și, zdup, am sărit sus pe scenă. Nu șiam decît o singură poezie, „Moartea lui Pan” de Lucian Blaga. O învățasem de la Tonitza. Sora tatălui meu era soția lui. Își închiriaseră o casă la Vălenii de Munte și aș stat și eu cu ei vreo patru ani. Aveam opt ani cînd m-a învățat poezia și nu mai apucasem să o citesc pentru că nu am găsit revista în care fusese tipărită. După ce am recitat, comisia a început să șușotească. Doamna Bulandra m-a trecut la talent excepțional și nu a mai trebuit să plătesc taxa. Mi-a pus însă condiția să urmez mai departe și liceul.

A trecut un timp și într-o bună zi mi-a zis: Dacă în două săptămîni nu mai vorbești, doveneste am un rol pentru tine. M-am închis în casă și citeam ore întregi cu voce tare. I-am spus mamei să mă atenționeze cînd spun „ș”. În două săptămîni scăpasem de accentul moldovenesc.”

Nu are în casă nici un obiect care să amintească de vechiul ei carieră. Nici măcar o fotografie sau o cronică. Hainele bijuteriile, blănurile nu i-au plăcut niciodată. „Am fost săracă și înainte de război. Era însă o sărăcie plăcută. A venit comunismul și tot săracă am fost. Chiar mai săracă pentru că acum nu mai puteam spune că sîndesc. A fost mai greu, deși rolurile mele importante le-am făcut după război. Noroc că mai era Shakespeare.”

Eu citisem manifestul comunist cînd aveam 17 ani și am crezut în el. Dar în 40 de ani mi-am dat seama că acest comunism este diavolul pe pămînt.

Bani am avut după ce primul meu bărbat, Radu Beligan, a devenit director de teatru. Noi doi ne-am înțeles foarte bine. Chiar și după ce ne-am despărțit am rămas prieteni, ne mai vedeam din cînd în cînd. Eu și Beligan ne-am luat din amor, dar timpul schimbă acest sentiment. Eu consider iubirea o boală care trece, dar lasă întotdeauna sechele. Cum să nu-înteleg cînd l-am văzut amoretat, tocmai eu care am avut atîtea iubiri!”

De cînd era copilă și mergea la Vălenii și-a dorit ca într-o zi să se retragă la țară. Agricultură a devenit o pasiune. Și tot de cînd era copilă a trăit cîteva experiențe care intră în zona parapsihologiei. Acum încearcă să-și adune gîndurile și să găsească un înțeles unor întîmplări ciudate pe care le-a trăit.

„Am vrut să scriu o carte despre lucrurile acestea, dar am tot amînat. M-am hotărît să citesc tot ce a scris Mircea Eliade, poate în cărțile lui să găsesc un răspuns. Aș vrea să înțeleg ce se întîmplă după moarte”.

AURELIA BORIGA

În răstimpul în care corespondența noastră s-a întrerupt din mănecși motive de concediu, pe dresa rubricii am primit scrieri de la Vasile Tărmure, Riguța Nicolae, Victor Bratu, Dora Constantin (toate plicurile), Dan T. Gârtesch (toate plicurile), Ana Ardeleanu, Marcel Lucaci, Ioana Magdalena, Ileana Matei, Stela Bica Ilea (toate plicurile), Istudor Mihai, Emil Chelariș, Iulia Rebegea, Zaharescu Radu, Cornelia Ristea, Moraru Ecaterina, Hickman Ica, Ioan și mulți alții cărora vom răspunde începând din numărul viitor al revistei.

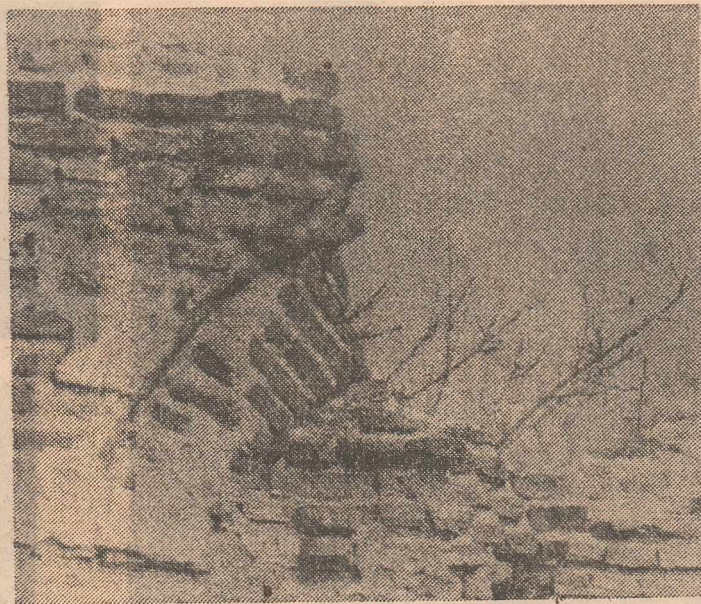
Toxin Gheorghe (Cimpulung-Moldovenesc): Ne îngrijorează faptul că n-ați primit nici abonamentul. A apărut, recent, nr. 7 al revistei noastre **Flacăra Basarabiei** și se pregătește nr. 8. Intrucit nu sînteți singurul care solicitați numere anterioare contra cost, am transmis scrisoarea dvs. Manuelei Vasiliu, de la serviciul difuzare pentru a studia posibilitatea ca revista să ajungă, prin orice mijloace, la toți cei care ne solicită.

Dan T. Gârtesch: Am reținut lăuă din scurtele texte trimise și aștept în continuare informații care ar putea viza interesul general. În ceea ce privește poemele, scrieți un gen de text care s-ar putea numi poezie de revistă, dacă nu vă supărați. Este exact genul de poem de care avem nevoie și mă gândesc la un grupaj mai amplu, dar vă atrag atenția că fără o mai accentuată profunzime ideatică și stilistică, aceasta e și genul cel mai perisabil. Orice succes imediat își are riscurile sale de durată, cum orice pierdere de acum poate fi un câștig mai târziu.

Cornelia Ristea: Iată scurtul dvs. poem **Dragoste**: „Inimi / Și buze / Unite”. O fi în acest poem multă dragoste, dar poezie nu e. Mai trebuie neapărat

ceva spus ca aceste puține cuvinte să fie poem. Ceva la care nu s-a gândit niciunul din miliardele de oameni care iubesc. Altfel, cuvintele acestea sînt un loc comun, nesemnificativ, ca și simbolurile erotice de pe invitațiile obișnuite la nuntă. Același lucru e valabil și pentru celelalte poeme.

Moraru Ecaterina: Apreciez eforturile dvs. la seceriș, dar

poemele trimise trebuie rostite în fața consătenilor dvs. acolo, pe arie. Literatura scrisă are alte pretenții decît cea orală.

Hickman Ica: „A venit toamna la noi pe cîmpii / Holdele mari s-au strîns / Și s-au clădit mii și mii”. Ce s-au clădit? Holdele? Nu se poate!

Ioan Iuga Lăpușanu: E frumos poemul dvs. **Peregrin**. Mai trimiteți și altele să-mi dau seama cine sînteți și ce puteți.

Ileana Matei: Mi-e cunoscut scrisul dvs. Din cele nouă poeme trimise, cîteva sînt publicabile dar, în general, scrieți un text cu prea puțină personalitate stilistică pentru a înțelega evoluția sigură spre o promițătoare originalitate.

Istudor Mihai: „pe poleni frumoase — aș merge de opt ori pe săptămînă / drag dobindu-le izvorul ciobănașilor la stînă”. Practicați un gen de poezie „șteiosif” în afara formelor de expresie ale acestui timp. De aceea valoarea ei este

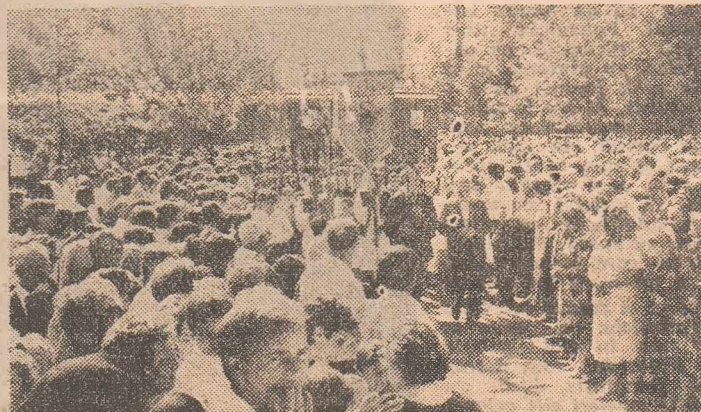
strict limitată, de album personal.

Zaharescu Radu: Poemul dvs. e prea discursiv în raport cu poezia pe care o depune la țarm. Trimiteți poeme mai puțin diluate.

E. Chelaru: Adresați-vă revistei **Urzica**, dacă mai există. Noi nu găsim nimic de ris în faptul că „Mița și Grivei” „cresc... o vulpe în cuvinte”. Ce treabă are mița cu vulpea?

ION ZUBAȘCU ■

referendum popular”. Preotul Gh. Chișu, profesor la Episcopia greco-catolică, precizează: „...așteptăm numai **restitutio in integrum** a întregului patrimoniu al Bisericii Române Unite. Dreptul nostru nu este negociabil. Sînt negociabile doar etapele în care urmează să se facă restituirea bunurilor aparținătoare confesiunii în cauză. Greco-catolicii au dreptate, însă fără putere, adică fără să fie sprijinită de stat, care reprezintă puterea”. În prezent, greco-catolicii soli-

Liturgie greco-catolică în Parcul orașului Baia Mare

90 + 90

În articolul 10, alineatul 5, din Legea Fondului Funciar se prevede: „Stabilirea dreptului de proprietate se va încheia în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentei legi.”

Ei bine, am intrat în a șasea lună de la publicarea legii pe 19 februarie 1991, iar Primăria Suceava, de abia pe la mijlocul lunii trecute a

afișat reconstituirea suprafețelor ce urmează a fi redată în proprietate titularilor de drept, din țicani și Burdujeni (cartiere limitrofe ale Sucevei). Actele pe respectivelor suprafețe, prin care reimprietății vor intra în legalitate, sînt în posesia unui timp care, iată, se tot îndepărtează.

DAN T. GURTESCH ■

cită măcar Catedrala din Baia Mare și cele două biserici protopopiale din Sighet și de la Satu Mare. Ceea ce partea ortodoxă, reprezentată de PSS Episcop Chira Maramureșanul, nu prea vrea să audă. Pînă una alta, credincioșii bisericii greco-catolice continuă să-și concelebreze slujbele, pe frig, ploaie sau caniculă în aer liber, în Parcul orașului Baia Mare ori pe unde pot. Cine este de vină pentru această învrăjbită în numele lui Dumnezeu? În mod sigur, credincioșii, nu. Un guvern de tehnocrați condus de un parlament de amatori ar fi în stare să răspundă: Dumnezeu! Ca în orice democrație originală care începe cu „învrăjbește și stăpînește”.

ION BURNAR ■
Fotografie de IOAN CIURE ■

Cursa cu obstacole

Invenția lui Billi Yard

Șeful redacției mi-a luat, aparent nepăsător, „materialul” și, după citirea fugară a titlului, m-a măsurat cu o privire evident suferințoasă și severă.

— Președintele nostru nu se distrează.
— Nu despre el este vorba...
— Dar cine-ți e eroul?
— Păi, au fost mai mulți, care se distrau. De pildă Roosevelt... Truman... Eisenhower... Kennedy... Johnson... Nixon... Carter... Reagan... Și, desigur, totdeauna fiecare avea partener (mai mult sau mai puțin pe măsură): Stalin... Bulganin... Hrușciov... Kossighin... Brejnev...
— Și nu cumva ai de gînd să-mi redai cu lux de amănunte plezirul fiecăruia?

— Nici vorbă! I-am înșiruit doar pentru că mi-ați cerut exemple.

— Dar n-ai amintit de Bush și Gorbaciov. Sau, în concepția ta, ei fac excepție și nu se distrează?

— Și încă cum! Ei sînt de fapt protagoniștii adevărați, preluînd și continuînd distracțiile abandonate de predecesori... Prin ei se perpetuează această tradiție nobilă...

— Care tradiție?
— Jocul rafinat practicat cu însuflețire. E o necesitate... Nu întîmplător a scris și Sorescu: „frumusețea jocului/nu trebuie să se piardă”...

— Rogu-te lasă-l în pace pe Sorescu... Ți-am mai spus: nu te lega de academicieni.

— Cum să mă leg?! Sorescu mi-e prieten și el are și opere...
— Nu divaga. Mai bine explică-mi ce **distracție** ai în vedere.

— Politica.
— Ai căpatat? Asta-l pentru tine o distracție?

— Pentru mine rar de tot. Dar pentru ei este o desfătare utilă, chiar divină, mănoasă și regeneratoare de forțe.

— Ce te face să susții asemenea ineptii?

— Păi dacă n-ar fi așa n-ar practica-o cu atîta consecvență și ardore și s-ar implica în creșterea lepurilor polari...

— Dar poți să-mi spui ce-i această **invenție** expusă în titlu? Și cine este acest Billi Yard?

— A fost un englez. Avea o prăvălioară. Vindea stofe... postavuri, mătăsuri, furdale, furnituri...

— Laburist sau conservator?

— Mai degrabă liber schimbist... Nu știu. Dar este mult mai sigur că a fost inventator. Cel puțin așa am citit.

— Și ce dracu' a inventat de-l pui alături de președinți?

— El a născocit o distracție care s-a răspîndit în lume în toate straturile sociale.

— Anume?
— Biliardul.

— Cum adică?

— Simplu ca bună ziua. Cînd nu avea clienți, se plictisea și lovea cu **yard-ul**, un fel de metru britanic (0,914 m), cu care măsura stofa, niște bile folosite drept reclamă... Și așa s-a născut formidabilul biliard care, în denumirea sa, a păstrat pentru posteritate numele inventatorului. Termenul **billiard** se trage de la Billi Yard...

— Oprește-te. Am înțeles. Dar chestia asta raportată la președinți mi se pare fortuită, cam trasă de păr.

— Nicidecum... Noi sîntem trași de păr, sau, dacă vrei, trași pe sfoară după partidele de biliard politic cu mize mari, cîștigate sau pierdute de președinți.

— Nu prea ai respect față de înalții aleși...

— Vă asigur că gresii. Îi stimez, urmăresc cu mare pasiune partidele lor de biliard politic demonstrate la Yalta sau pe aceea jucată pe un vas la Malta. Doamne, Dumnezeu, ce lovituri bine calculate, executate cu măiestrie, cu efecte imediate sau de lungă durată, vizibile și mascate... Atita, finețe în minuirea tacurilor și ce carambolaj s-a produs în Europa centrală și de Est. Cu ce înțeleasă dispăreau unele bile în găurile lacome de pe masa de biliard... Și cu cit dinamism intrau altele în joc!

— Ai o fantezie stufoasă, aproape bolnăvicioasă. O să-l citesc. Dar corectăm titlul... în loc de **președinte** trecem **președinți**. Dacă-i la singular unii pot gîndi că faci aluzie la...

— Doamne ferește! Eu nu fac a-pro-pos-uri. Nu înșinuez. Nu dau nici un alt nume. Scriu fără aluzii. Povestesc pur și simplu cum joacă biliard președintele de la Casa Albă și omologul lui de la Kremlin. Atit. Dar că biliardul se joacă cu bile, asta știe tot omul... Dar, după cum s-a văzut în aceste zile, uneori cel care lovește bilele, poate fi, la rîndul său, lovit...

BALOGH JOZSEF ■

Debut Flacăra

A privi un elefant

Se scutură elefantul de gîndurile sale,
de nisipul măturat de faună. Raportul dintre elefant
și timp este mare iar el deodată devine mic,
demon de a fi privit la microscop. I-aud glasul
răsunînd ca picăturile unei lacrimi,
brazii îi acopăr cu rășină virful cozilor.
Îi pun o oglindă în față, e așa de blînd
și începe să plîngă, își aduce aminte de ceva.
Frunzele de brustur s-au urcat mai încolo de ochi
fără permisiune. Pasul lui bate măsura în ritmul
căderii cascadelor atunci cînd el realizează
trecerea. Îi vîd trupul fremătînd la auzul unui ecou
din era precambriană. În întimitatea trompei sale
apa oglindită în visele sale copilărești. Zburînd
să-și prindă după cumpăna urechilor constelația
elefantului. Mă gîndesc că e mare dar universul
îmi spune că e mic. Eu nu mă pronunț dacă e mare
sau mic.

ION ANDRONIC

Fintinile

Iubirea să n-o sput niciodată
unei fintini,
nu cunosc altă ființă mai

limbută:
are o mie de izvoare,
o mie de taine,
într-o fintină sînt o mie de
fintini.

Nici frunzele sporovîind cu
vîntul,
Nici pietrele scrișnînd din
măsele

Nici păsările cu zeci de culori,
cu zeci de iubiri
într-o viață,
Nimeni nu e atît de

palavragiu,
Bătrînă fintină — sau poate
născută de-o clipă,

ți-s ochii negri
de pămînt,
Nu ai buze date cu sulimanuri,
Nu ai limbă de alge,
Dar nicicînd n-am să-ți mai

spun
tainele mele...
Niciicînd.

LIANA NEGRE

UNDES TOATE, DACĂ NU „ACASĂ”

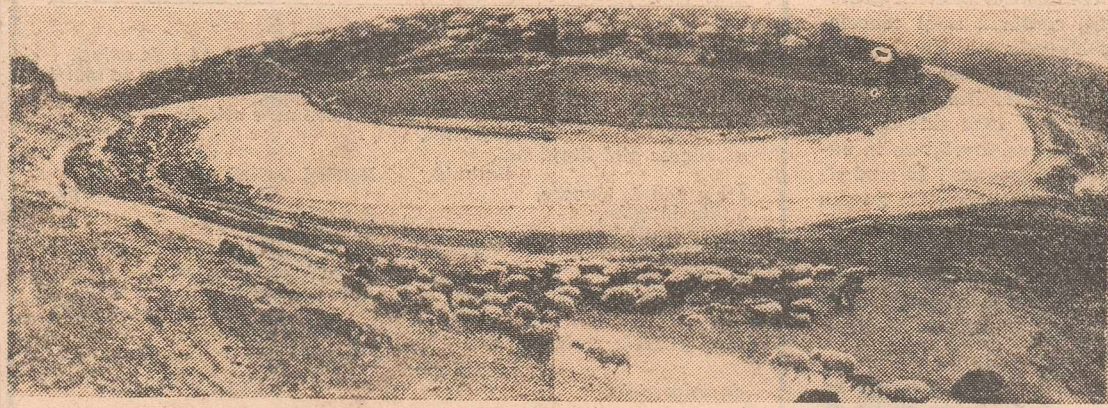

Existența unui mare număr de aparate de fotografiat ai pare să fie condiția afirmării în masă a artiștilor fotografi. Dacă numărul lor nu a crescut semnificativ, e pentru că artisticul e o problemă de postură, nu de tehnică. Cu cât mai multe funcții are aparatul, cu atât mai puțin ostenește cu mintea proprietarul. Vorbim de artă doar cînd se întîmplă să descoperim, prin intermediul unor serii de imagi, gîndirea interesantă, originală a celui care minuieste camera. Cu același aparat în mînă, un om nu vede nimic acolo unde altul vede miraculosul. Se scrie tot mai elogios despre performanțele industriei imaginii, în relație directă cu virtuțile noilor camere, neglijîndu-se contribuțiile artistice reale, activitatea care se constituie într-un univers. Henri Cartier Bresson este omul unui univers. Kunderka și el. La noi, Aurel Mihailopol a lăsat operă. Cred că sîntem îndreptățiți să numim opera numai cînd, din cercetarea fondului de fotografii, înțelegem condiția morală, intelectuală și sufletească a autorului. Mai mult ca în celelalte arte, în fotografia „cu viață” îl citim pe artist.

Mihai Potirniche vine din școala lui Mihailopol. Observația intrigă, intrucît primul e basarabean și, dacă a cunoscut cumva lucrările bucureșteanului, nu avea cum să le știe îndeajuns pentru a se simți orientat estetic de ele. În fotografie înțelegem prin școală o anume disponibilitate, nu o influență. Mihai Potirniche e foarte disponibil pentru armonia vieții la țară. El o povestește în cartea „ACASA — amintiri” (care-i, în esență, cea mai convingătoare colecție din fotografiile rurale ale moldoveanului) din perspectiva omului care se înstrăinează: Orașul schimbă simțămîntele, oricît de mult ai dori să rămii ce-ai fost. Mihai Potirniche e lucid în melancolie, conștient că tot ce se pierde e dus pe vecie. Albumul, care ar merita să fie distribuit în librăriile noastre, rămîne pentru mulți din fotografii cu pretenții de dincoace de Prut — mi-e greu s-o spun, dar trebuie s-o fac — un exemplu de orientare afectivă pe un subiect îndelung cugetat. Înainte de a fi cartea (și expozițiile de fotografii care i-au pregătit apariția la „Timpul” în Chișinău) a fos crezul. Mihai Potirniche simte o nesfir-

șită tandrețe pentru lumea mică, închisă, învînsă a satului. „Iată ce am pierdut, pare a ne zice el, și nu știm ce am dobîndit în loc”. Cartea se parcurge exact ca un roman bucolic. Mihai Potirniche nu-i stingherește niciodată pe oamenii-subiect cu prezența și cu aparatele sale. Înainte de a o avea în lentilă, el are imaginea în rețină, o cunoaște cu ochii minții de demult, știe unde s-o întîlnească și cum să se apropie de sens. Mai propriu ar fi să scriem că artistul recunoaște în realitate ceva ce inima lui aștepta să apară. Psihologia fotografului care monografiază o temă e un lucru tot atît de pasionant ca și munca lui. Cînd Mihai Potirniche va avea la „Dalles” sau în altă galerie bună o expoziție, vom descoperi că fotografia, dacă nu naște artiști meșteri cîți aclamă revistele și expozițiile, atunci îi creează cu adevărat, aceștia vin cu o măsură nouă a calității. Ca și fotografiile lui Henri Cartier Bresson, cele ale lui Mihai Potirniche sînt semnate, au un ce inconfundabil, o muzică.

TUDOR OCTAVIAN ■

Din nou la fotbal

necum, printre cutremure mint (vrincene ori bănăte- liberalizarea prețurilor, ca- i sau inundații, iată că va- fotbalistică a ajuns la l. Vom vedea acum dacă tă perioadă a fost într-a- bine folosită pentru odih- efacerea jucătorilor, acu- fizico-tehnice și omoge- ea echipelor. Principalul e- nent al verii l-a constituit fia, la 1 august, a Hotăriri- rnului cu privire la salari- și alte drepturi ale jucă- r de fotbal profesioniști și norilor de la cluburi și Fe- ia Română de Fotbal. Desi- această trecere la o recu- ere oficială a profesioni- i (nu există oare și pină , mascat?) eră necesară, ea nu este însoțită — pină ezent — de un element e- al: Legea sponsorizării. Si majoritatea cluburilor nu n ele însele de baza ma- lă (în speță, nu sint pro- arele stadioanelor); nu știm se vor descurca. La ora ac- , doar F.C. Brașov și F.C. u sint constituite ca socie- comerciale. Dacă este să ne im doar la Dinamo, Steaua, d și Universitatea Craiova, renunța la apartenența de- amentală sau la tutela uni-

versitară? Rămîne să așteptăm ce soluții vor găsi.

● Sezonul competițional de toamnă se deschide sîmbătă, 24 august, cu întrecerea divizionar- elor B, care programează două întîlniri interesante: F.C. Bihor — U.T.A. și Olimpia Satu Mare — „U” Cluj.

● Debutul celei de-a 74-a edi- ții a campionatului primei divi- zii are loc duminică, 25 august (cu două săptămîni mai tîrziu față de cea precedentă) și se încheie pe 22 decembrie. De asemenea, din prima etapă se detașează două întîlniri: Dina- mo — Petrolul și Rapid — Steaua.

● Din acest sezon se reia campionatul de finet (speran- te), meciurile fiind organizate în paralel cu cele ale echipelor de primă divizie.

● Ca urmare a hotărîrîl Bi- rouului F.R.F., începînd din acest campionat arbitrii de divizia A vor funcționa specializați pe „centru” (20 în total, inclusiv cei 7 purtători ai escusonului F.I.F.A.) și „lirie” (26 în total). De ase- menea, a fost stabilită o listă nominală cuprinzînd 90 de ob- servatori federali.

La municipiului București

Surpriza

nu s-a mai produs

sfîrșitul săptămîinii trecu- Oficiul municipal pentru t București a organizat, pe ionul Național, cu participa- echipelor Rapid, F.C. Argeș divizionarelor B, Progresul letalul, „Cupa municipiului arești”, ediția a 25-a. upă pătania din finala unei competiții recente („Cupa or”) Studențesc — 75%), a fost întrecută de o divi- ară din eșalonul secund, Arad (o frumoasă prestație eapariția sa în Capitală), id și-a luat rolul mai în se- acum. După ce au depă- u 4—1 în prima zi pe Meta- (Caciureac, Cirstea, Buia și itață, respectiv Sgirdea — 11 m), în finală rapidiștii au his scorul repede, prin Ca- eac (min. 2, la o minge pe ul Constantinovici — Dră- i) și au ratat alte citeva clare: min. 28 și 39 — Ca- , singur cu portarul sau ai cu poarta; min. 28 Dră- i (a respins portarul) și min. — Buia (s-a opus una din ele laterale). Rămînînd în 10 eni (prin eliminarea lui Du- ascu), în min. 42 s-a produs areia (Mariba).

porterii Progresului (sau mult „neprieteni” Rapidu- nu s-au bucurat însă pînă

ia sfîrșit. Ultimul sfert de oră a aparținut categoric Rapidului și, în min. 79, prin Vameșu (din pasa lui Constantinovici) preja conducerea, iar în min 85 Con- stantinovici pecetluiește scorul final: 3—1.

Pentru locul 3: F.C. Argeș — Metalul 2—0 (Dobre și Enache). În prima zi: Progresul — F.C. Argeș 2—1 (Bolborea — din 11 m și Oprea, respectiv Mironaș — din 11 m).

Rapid cîștigă nu numai 200 000 lei pentru primul loc, ci și titlul de cel mai eficace jucător (Ca- ciureac) și o cupă pentru cele mai multe prezențe (15) și victorii în această tradițională în- trecere, avanpremieră a sezonu- lui competițional. De asemenea, au fost premiați Stancu (F.C. Ar- geș) — cel mai tehnic jucător și Filipescu Iulian (Metalul) — cel mai tînăr participant.

Ne gîndim că, totuși, compe- tiția (dotată cu premii în va- loare de 525 000 lei) ar fi cîștigat mult în interes prin participa- rea echipelor Dinamo și Steaua, care au jucat, de altfel, „la con- curență”, pe propriile terenuri, cu Dinamo Tirana (1—1) și, res- pectiv, F.C. Farul (3—0). Dar, probabil s-a evitat o confrunta- re Rapid — Steaua? Oricum, în prima etapă ea va avea loc...

La început de campionat

Dorim să cîștigăm meciul cu Steaua!

— Domnule GHEORGHE CON- STANTIN, nici nu a început campionatul și aveți necazuri!

— Este adevărat. La ultimele meciuri s-au accidentat citiva jucători. Tiră, Cristian Sava, Cezar Zamfir și Gabriel Dumitru sint în aceste zile indispo- nibili.

— Felicitări pentru victoria în Cupa Municipiului București!

— Mulțumesc, a fost un bun turneu de pregătire și cred că meritam să-l cîștigăm, mai ales că am jucat în fiecare dintre cele două meciuri, cite 50 de mi- nute în 10 oameni. Jucătorii nu cunosc bine regulamentul și mai există și o stare de indisciplină de care trebuie urgent să scă- păm.

— Cum v-ați hotărît pentru Rapid?

— Din 1986 doream să vin aici; am ținut cu Rapidul pe vremea lui Baratkî. Rapidul este o echipă care trebuie să urce, să ajungă din nou la performan- țe asemănătoare cu cele obținu- te pe vremea lui Valentin Stă- nescu.

— Cu cine ați întărit forma- ția?

— Avem dezlegare doar pen- tru trei jucători, Oros și Pop de la Satu Mare și Dumitru de la Moreni. Sperăm că în această săptămîină se va rezolva și cu Cezar Zamfir. Din păcate, n-am reușit să convingem pe cei de la Baia Mare să-l dea drumul lui Romeo Buia, care dorește să vină la noi. Le-am propus o sumă destul de mare, dar degea- ba. Ar trebui să fim ajutați și de Federație. În fond, este vorba de întărirea unor echipe din A și de ascensiunea tinerilor talentați, care nu trebuie blo- cată.

— Să ne întoarcem la prima etapă și la meciul cu Steaua...

— Este un meci foarte impor- tant pe care dorim să-l cîștigăm. Vrem să călcăm cu dreptul în noul campionat. Avem și un su- port moral mai mare jucînd în Giulești.

— Aveți o galerie cum nu e alta în București?

— Așa este, mai ales că în ul- tima vreme suporterii Rapidului au încercat să aprecieze și ad- versarul, cînd acesta joacă bine. Dorim — și antrenorii și jucă- torii — să avem o comportare mult mai bună în comparație cu ultimii ani. Dar trebuie să se

manifeste răbdare și de partea noastră și de partea suporterii- lor. Nu se pot face minuni pe- te noapte. Jucătorii încep să în- teleagă că fără un efort deosebit nu se pot obține rezultate rota- bile care să mulțumească pu- blicul.

Fază din partida Rapid — Steaua disputată în primăvară. Atunci au învins oaspeții. Ce va fi acum?

Fotografie de SILVIU STAN ■

Ca întotdeauna, meciul cu Rapidul va fi greu!

Imediat după terminarea par- tidei amicale Steaua—Farul, în care steliștii au cîștigat cu 3—0, l-am „interceptat” pe Tudorel Stoica, pentru a ne spune citeva cuvinte legate de începutul campionatului și, firește, de me- ciul de pe Giulești, de duminică.

— Cum ai caracteriza Steaua, azi, în prag de nou campionat?

— Ca pe o echipă tînră, în reconstrucție, cu jucători foarte talentați, care sper să ajungă să practice fotbalul la nivelul atins de Steaua în anii '85—'86.

— Ce nume noi vom întîlni în echipă?

— Este vorba de doi mijlocași, Cristescu și Gîlcă, de la Auto- buzul și, respectiv, F.C. Argeș, și de doi atacanți, Andrași de la F.C. Brașov și State de la Oțelul Galați. În privința lui Bucur Bogdan, sintem încă în tratative cu Dinamo.

— Ce va fi duminică, pe Giu- lești?

— Se poate spune fără teama de a greși că pentru dv. fotbalul este totuna cu viața.

— Fotbalul a fost și este viața mea. Mulți îmi spun să mă las, să renunț. Nu pot să stau fără fotbal. Dacă mi l-ar lua cineva e ca și cum mi-ar lua viața.

— Se discută mult despre pro- fesionism. Să-i fi venit timpul și la noi?

— În nici un caz. Cum poți să ai profesionalism fără bani?

— Cum v-ați dori să fie acest campionat?

— Un campionat al adevăru- lui... Iar pentru Rapid, un loc cit mai bun, în prima jumătate a clasamentului...

— Un meci greu. Pentru că este primul și este și cu Rapi- dul, în Giulești. Ambele echipe vor încerca să cîștige și sper ca jocul să fie frumos.

— Cum te simți, avîndu-l ca adversar pe fostul tău antrenor, Gh. Constantin?

— Este un om deosebit și un bun meseriaș și este o plăcere să-l avem ca partener de joc.

— Care sint a'tuurile Stelei în acest campionat?

— Tineretea echipei și dorința jucătorilor de afirmare, prin- tr-un joc spectaculos și ofen- siv. Am încredere în toți acești tineri și simt că s-a format deja o coeziune între ei.

— Cum ți-ai dori să se com- porte suporterii Stelei?

— Sint convinși că vor fi lingă noi mai mult ca niciodată, chiar și în momentele mai grele sau mai ales atunci. Sper că vor da dovadă de fair-play față de ad- versari și arbitri. Mi-aș dori ca galeria stelistă să fie cea mai infocată și cea mai obiectivă.

„Rapid, iubire fără de sfîrșit“

● MEMORIALUL DAN COE ●

ecent, pe stadionul „Giulești” a avut loc o emoționan- manifestare fotbalistică: la iativa „Călu” Constantin Stoica (directorul general Societății româno-america- „Constantinos S.R.L.”) și în anizarea clubului Rapid, co- l de echipă sau adversari, cu toții priteni ai celui nit și „ministru apărării”, participat la „Memorialul a Coe”. Cel care ar fi im- nit în această toamnă virsta 50 de ani (la 8 septembrie), e și-a dăruit 20 de ani de tă jocului sub culorile unei gure echipe (a alb-vișinii-), e a evoluat de 39 de în echipa națională contri- nd decisiv la calificarea tru C.M. '70, care a fost tî- ar în toate partidele din pionatul 1966/67, însemnînd gurul triumf (de pînă um l) al echipei de lingă ul Grand, — el, marele Dan, l lui Duce Coe, tot fotba-

list — nu a fost uitat. De la Răducanu, Rămureanu, Gre- vu, Năsturescu, Codreanu, Nea- gu, Gătejan, M. Stelian, Niță, M. Popescu, Dumitriu III, V. Kraus (reuniți din nou sub bașgheta „zimbrului” Valentin Stănescu) și pînă la cei din „selecționata” antrenorului fe- deral Cornel Drăgușin (Haidu, L. Sătmăreanu, Boc, D. Nicolae, Ivăncescu, Tătaru II, Fl. Voi- nea, Pescaru, Pircălab, Dumit- trache, C. Frățilă, Udoroica, Nicolae Linca jr. — fiul cele- brului boxer cu același nume), arbitrați de „centralul” Aurel Bentu. — cu toții avînd acum un gabarit mai mult sau mai puțin depășit și tîmplele ușor încărunțite ori de-a binelea al- bite „au căutat să ne ofere cite ceva din cele ce i-au făcut — pe ei și pe cel omagiat — să se bucure de simpatia și pre- țuirea a atîtor zeci și sute de mii de împătîmiți ai fotbalului. Chiar dacă scorul nu a fost un

scop în sine, totuși Udoroica și Dumitrache (de cite două ori), iar pe de altă parte Nă- sturescu, Neagu și Răducanu (în două rînduri) au înscris goluri mult aplaudate, în fi- nală rapidiștii adjudecîndu-și succesul la loviturile de pe- naltu.

Cei prezenți pe stadion s-au întîlnit, de asemenea, și cu o fostă glorie a anilor '40, Ionică Bogdan (76 ani), care a evo- cat seria de 6 victorii con- secutive ale Rapidului în „Cupa României”. Gheorghe Nertea, Gheorghe Nicolaescu, Constan- tin Alexe, Marcel Pușcaș și George Stancă au contribuit și ei la menținerea spiritului celui „Rapid” iubire fără de sfîrșit”, transmis din generație în generație. În același sens, nu trebuie uitată contribuția, bine documentată, a celor doi prezentatori, Lucian Oprea și Ionel Stoica.

ROMANIAN TENNIS OPEN

Mai puțin de o lună de zile pînă la primele schimburi de mingi din faza calificărilor (14 septembrie) ● Prima con- firmare de participare: Franco Davin, Argentina, cîștigător al două turnee în 1990 și ajuns în sferturi de finală la Ro- land Garros, ediție 1991; clasat în primii 40 de jucători ai lumii în acest moment ● Cu un mic ajutor din partea lui Ilie Năstase poate va veni și Jimmi Connors! ● ATP va comunica lista jucătorilor înscriși pentru Romanian Tennis Open, probabil pe 25 august ● Dacă va fi necesar, Dinu Pescariu va primi wild card pentru a figura direct pe tabloul final ● Jucătorii români, în funcție de poziția în clasamen- tul ATP, vor beneficia de încă trei wild cards ● Iată și citeva firme franceze care vor sponsoriza competiția: SM International Transactions, East Europe Trading, Dunlop Balles, Itos Computers, Elliot, Grands Moulins de Strass- bourg, Cogetex Collants Well. Lista sponsorilor se va defi- nitiva în această săptămîină ● Arbitrul principal este aus- triacul Hans Gaber. El a fost desemnat tot de către ATP ● Biletele se vor pune în vinzare în ultima săptămîină a lunii august ● Știrile au fost furnizate de dl. Sever Mureșan, organizatorul și sponsorul principal al acestei premiere în tenisul românesc.

Pagină realizată de POMPILIU L. DUMITRESCU ■ MIHAI SÂNDOIU ■

Anecdote

● — Cînd am ajuns la gradul de locotenent aveam 21 de ani...

— O, erai foarte tînăr !

— Pardon, aveam 21 de ani de serviciu !

● — Bunicuțo, închide-te rog ochii !

— De ce, mititelule ?

— Pentru că tata spune că atunci cînd vei închide ochii, vom căpăta moștenirea.

● — Nenorocito, unde-ți era capul cînd m-ai înșelat ?

— Păi... pe pernă !

● — Cîte porunci există ?

— Depinde !

— Cum asta ?

— Pentru bărbați 10, pentru femei 9. Pentru că pentru femei nu există porunca : „Să nu rîvnești la femeia altuia !”

● — În prima săptămînă a lunii de miere, discuție între tinerii căsătoriți.

— Sînt cea mai nenorocită femeie din lume ! Nu mă mai iubești după șase zile de la nuntă.

— Dar, draga mea, și Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea.

GH. BRAȘOVEANU ■

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

*Distribuitor autorizat pentru România
al firmelor*

Tandon COMPUTERS — SUA
și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane :

TANDON COMPUTERS

- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80286, 80386, 80486 ;
- MONITORE alb-negru sau color VGA ;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace ;
- IMPRIMANTE cu laser ;
- REȚELE de tip NOVELL ;
- Garanție 1 AN

AEG — OLYMPIA

- MAȘINI DE SCRIS ;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace ;
- aparate de FOTOCOPIAT ;
- TELEFAXURI ;
- MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display ;
- aparate TELEFONICE ;
- CONSUMABILE diverse.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maxim 30 de zile de la transferul în cont a contravalorii comenzii.

Societate mixtă româno-germană

ADRESA : Bd. Poligrafiei 3-5

sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5

telefon 17.09.60, 17.08.75

fax 17.10.39

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactor șef :
Ion D. Goia

Secretar general de redacție :

Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (17 00) : Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (25 42) : Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (26 00) : Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu

Elena Grecescu, Olga Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihail Stănescu

■ CULTURĂ — ÎNVĂȚĂMÎNT (25 59) : Mihail Săndulescu, Paul Vinicius.

■ FLACĂRA BIS

Redactor șef :

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție :

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga, Constantin Dumitru

(17 16 39)

■ REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian (14 57)

Secretar general de redacție :

Alexandru Păsărin (20 36)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (14 57), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihail Zgubea, Simona Simzianu (20 36)

■ FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef :

Ion Zubașcu

Secretar general de redacție :

Dorin Sălăjan

Mihail Potirniche (corespondent special din Basarabia) (25 59)

■ FOTOREPORTAJ (25 28) :

Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (21 23, 14 53, 20 72) : Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru, Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

Adrian Petrescu.

■ SECRETARIAT — ADMINISTRATIE (20 02, 25 58) :

Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.

■ PUBLIC RELATIONS (26 34) : Ruxandra Onofrei

■ DIFUZARE

Manuela Vasiliu — 17 48 91 —

■ Adresa redacției și administrației : București, Piața Presei Libere, nr. 1, cod 71311. Telefoane : 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în paranteze de mai sus) ; secretariat director : 20 02 ; redactor șef : 21 24

secretar general de redacție : 21 43.

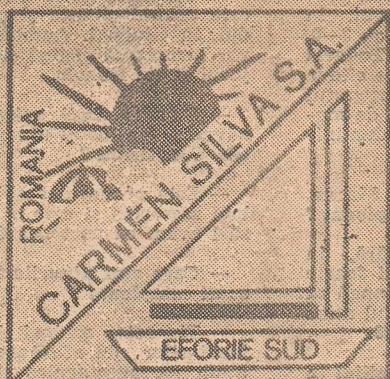
Fax — 17. 48. 91.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10876, PRSFIR București, Calea Griviței, nr. 64 — 66.

■ Administrația : EDITURA „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciurescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

SOCIETATEA COMERCIALĂ

EFORIE SUD

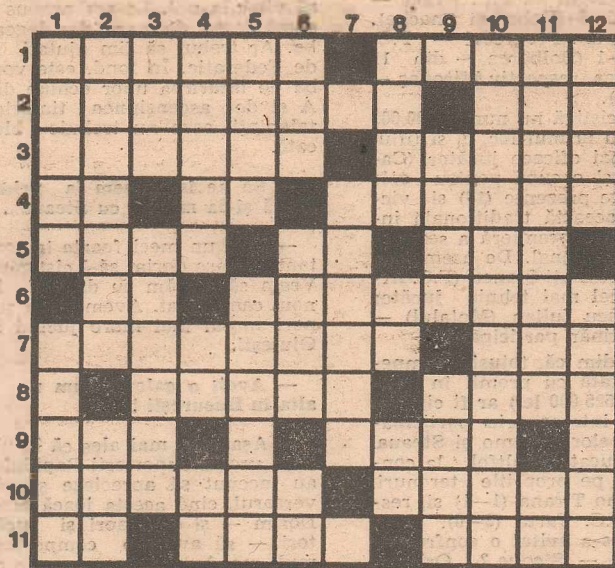
Carmen Silva

vă așteaptă

să-i fiti oaspeti

**S.C. Publicațiile Flacăra angajează
economist contabil cu experiență.**

Zimbiți, vă rog!

ORIZONTAL : 1) Operă comică — Bine dispus. 2) Autoane de serieră hăzlit — O femeie a-ntia. 3) A face de ris — Gustul savuros al poantei. 4) Miros specific — Tunde scurt ! — Familia risului. 5) Spusă ca o glumă — În sfîrșit, umor ! Gură mare. 6) Tonete ! — Luat în deridere. 7) Se gîdîlă ușor — Trei la romani. 8) Neplăcuți la gust — Bătăie de joc. 9) Paste la budisti — A scăpa din vedere. 10) Un chip de neuitat — Știu de glumă. 11) Săgalnic la început ! — Anecdota populară — Un om cinstit.

VERTICAL : 1) Zimbet înflorit în colțul gurii — Vesel. 2) Bine dispusă — Specie de pasăre reproducătoare. 3) Pisat mărunt — Stîrnesc risul. 4) A supăra rău — Plantate-n cîmp ! — Bebe ! 5) Bine dispus — Tara „Divinei comedii”. 6) Întocmai — Program de funcționare — Penel ! 7) Lamă de sticlă sub microscop. 8) Veselă — Final de stagiu ! — Inițiere în ihtiologie ! 9) A prinde ghiocel în păr — Expri-mare scriitoricească. 10) Se strică de ris. 11) Pale de vînt — A distra în sfîrșit ! 12) Mai puțin lungi — Mers pe furis.

Dicționar : ARA, FROTIU.

GHEORGHE TOIA ■

ROMPITTA S.A. BERCEANI

vă oferă la orice oră din zi și din noapte, pe baza unor comenzi ferme, la cele mai mici preturi din țară, EXCELENTE PRODUSE DE PATISERIE, între care : ● cornuri cu ciocolată ● pateuri cu brînză, mere, carne ● croissant ● covrigi și cornuri cu susan ● portofele

umplute ● pizza ● chec spaniol ● cozonaci cu diverse umpluturi, precum și un produs nou, PITTA (înruit cu lipia) simplă, sau umplută cu brînză, carne, cașcaval, dulceturi, gemuri etc.

Nu uitați ! Toate produsele noas-

tre sînt naturale, aspectuoase, folosibile în diverse ocazii, la picnicuri.

Pot fi procurate contactîndu-ne la telefoanele : 84.23.45 și 84.24.40.

Adresa noastră : Str. Emil Racoviță nr. 3-5, sector 4, București

Privatizarea

trece prin

naționalizare ?